

“Normalleşme” ya da “yumuşama” şeklinde tarif edilen süreç unutulmamalıdır ki kliklerin güç dengelerini değiştirme ya da koruma mücadelesine içkin bir süreçtir, güç dengelerini değiştirme süreci ise keskinleşen mücadeleleri getirir.

özgür gelecek için
Yeni Demokrasi

29 MAYIS-12 HAZİRAN 2024 • SAYI: 162 • FİYAT: 15 TL • ISSN: 2630-5526

gazetesi

Demokrasi Yalanına Kanma! YENİ DEMOKRASİ İÇİN KAVGAYA!

KADIN 15

DEVLETİN AİLE VİZYONU VE KADIN DÜŞMANLIĞI

Erkek egemen devlet kadın ve LGBTİ+lara yönelik parçalı saldırılarını bir yeni bir vizyon ve eylem planıyla taçlandırmayı hedefliyor. Cumhurbaşkanlığı genelgeleri, vizyon ve eylem planları yayımlanırken kadına yönelik şiddet, cinayetler, ayrımcılık artmaya, ekonomik krizin yükü ağırlaşmaya devam ediyor. 9. Yargı Paketindeki soyadı düzenlemesi de devletin aile vizyonunun bir sonucu olarak karşımıza çıkıyor.

DÜNYA 21

YENİ KALEDONYA'NIN DİRENİŞİ VE FRANSIZ EMPERYALİZMİNİN GERÇEK YÜZÜ!

Kanak kelimesi, Polinezya dilinde “insan olmak” anlamına geliyor. Aslında tek talepleri insanca yaşama hakkı olan bu halkın direnişi bitmedi, sürüyor. Geçmişten günümüze kadar ada genelinde sık aralıklarla Kanaklar tarafından gerçekleştirilen isyanlar sonucunda birçok Kanak, kıyı kesimlerinden adanın iç kesimlerine sürgün edilerek bastırılmaya çalışılmıştır.

SAYFA 12-13

KOLEKTİF DOĞRULTU

Demokrasi İçin Örgütlenmek ve Savaşmak!

Tutsak Partizanlar hakkında tutukluluğa devam kararı verildi

1 3 aydır tutsak olan 4'ü Partizan okuru 8 kişi hakkında 24 Mayıs'ta görülen duruşmada tutukluluğa devam kararı verildi.

İstanbul 30. Ağır Ceza Mahkemesinde görülen karar duruşmasında dosya birleştirmesi nedeniyle savunmalar için ek süre verildi. Karar duruşması 5 Temmuz'a ertelendi.

Tutsak Partizanlar Nihat Konak, Aysel Kaya, Ünal Yiğit ve Cem Karakuş bir kez daha savunma yaptı. Dosyada yargılanan, itirafçı hariç 13 kişinin tamamı hakkında "örgüt üyeliği"nden ceza istenirken ayrıca 3 kişi hakkında çeşitli iddialarla da ceza isteniyor.

KEŞİF TALEPLERİ REDDEDİLDİ

İlk olarak savunma yapmak üzere Ünal Yiğit sanık kürsüsündeki yerini aldı. Yiğit, hakkındaki soyut iddiaların yanı sıra burjuva-feodal medyaya da yansıyan polis tutanaklarındaki "gizli bölmede yakalandı" iddialarına yanıt verdi. Yiğit'in ve avukatının "gizli bölme" denilen yerde keşif yapılması talebi mahkeme heyeti tarafından reddedildi. Evinde bulunan materyallerin bilirkişi tarafından incelenmesi talebi de mahkeme heyeti tarafından reddedildi. Yine itirafçı beyanlarının yalan olduğunu kanıtlayabilecek tanıkların mahkemeye getirilmemesine dikkat çeken Yiğit, tek bir kişinin soyut beyanlarına dayanarak cezalandırma

yapılamayacağını söyledi.

Bu yargılamanın başından itibaren "cezalandırma" üzerine hareket ettiğini söyleyen Yiğit, mahkemeyi bu tavrından vazgeçmeye çağırdı ve beraatını talep etti.

'HUKUK SİSTEMİ REJİME ANGAJE OLMUŞTUR'

Nihat Konak ise savunmasına devam eden haksız tutukluluğa tepki göstererek başladı. Dosyada aynı zamanda sanık olarak yer alan kişinin beyanlarına dikkat çeken Konak, bu dosyada kendi isminin olmasının bir tesadüf olmadığını söyledi.

17 yıllık tutsaklığın ardından şartlı tahliye hakkından yararlanmasına izin verilmeyen Konak için 2016 yılında büyük bir özgürlük kampanyası düzenlenmiş ve kampanya genişçe kamuoyunun gündemine girmişti. Yine 2021 yılında burjuva-feodal medyada "Türkiye sorumlusu" olarak sunulan Konak bu haberlerle hedef haline getirilmişti. Ardından ilgili haber kaynakları bu haber hakkında tekzip yayınlamak zorunda kalmıştı.

Konak savunmasında bunlara dikkat çekti ve itirafçının bu bilgilere dayanarak isim verdiğini, zaten itirafçının ifadesinde de kendisini medyadan çıkan haberlerden tanıdığını söylediğini belirtti. Yine bunların da hiçbirinin

tesadüf olmadığını söyleyen Konak "Bu ülkede demokratikleşme adına, insanca yaşamının kavgasını verme adına ağır bedeller ödendi. Yalnızca polisler, hapishaneler, medya değil; hukuki sistem de buna angaje oldu." dedi.

Dosyaya delil olarak sunulan yazılara dikkat çeken Konak yazıların konuları üzerine detaylı anlatımlarda bulundu. Birlik-eleştiri-birlik ilkesinden demokratik devrim tezine birçok konu komünist ustalar, filozoflar ve hatta yazarlar tarafından tartışıldığını söyledi. Bu tartışmaları okumanın ya da bunlar üzerine fikirler geliştirmenin suç olmayacağını belirten Konak "Bir yazının yazılma amacıyla okurun beklentisi her zaman paralel değildir." dedi ve sözlerine bunun örgüt üyeliği için bir delil olamayacağını ekledi.

Konak "Benim yaşadıklarımla ülkemizde yaşananlar aynıdır. Ülkemiz bu, gerçekliğimiz bu!" dedi ve beraatını talep etti.

'OLASILIĞIN OLASILIĞI CEZALANDIRILMAK İSTENİYOR'

Aysel Kaya ise savunmasında kendisi hakkında verilen beyanların hiçbir somut gerçekliğe dayanmadığını söyledi. "Örgüt üyeliği"ne gerekçe yapılan ve hukuki hiçbir dayanağı olmayan ifadelerle cezalandırılmak istendiklerini söyleyen Kaya "Olasılığın olasılığı denilerek cezaya gidilmek isteniyor" dedi. Somut herhangi bir delil olsa

buna karşı savunma yapabileceğini belirten Kaya, iddia makamının da hakimliğin de söz konusu iddiaların doğruluğunu bile kanıtlama gayretine girmedikçe söyledi. Cezalandırılmak istenenin sosyalizm ve komünizm fikri olduğuna dikkat çeken Kaya haksız tutukluluğa son verilmesini ve beraatını talep etti.

'SİLAHSIZ BIRAKTINIZ'

Ünal Yiğit'in avukatı Nagehan Avçıl savunmasına "Mahkeme heyeti olarak bizi silahsız bıraktınız" diyerek başladı. Yiğit hakkındaki iddialara yanıt veren Avçıl, keşif ve bilirkişi taleplerinin reddedilmesine tepki gösterdi. "Bu ülkede eğer resmi ideolojiye sahip değilseniz evinizde çıkan deterjandan bile 174'ten ceza istenebilir." diyen Avçıl mahkeme heyetine tutundukları tavırdan vazgeçme çağrısı yaptı ve "Silahların eşitliği ilkesini sağlayın." dedi.

Avukatların tümü itirafçının beyanlarının somut bir delile dayanmadığını, bunun da savunma yapmayı engellendiğini belirtti. Yine savcılığın mütalaasını eleştiren avukatlar müvekkillerinin beraatını talep etti.

Mahkeme heyeti tutsak bulunan 8 kişinin tutukluluğuna devam kararı vererek karar duruşmasını 5 Temmuz'a erteledi.

İbrahim Kaypakkaya Dersim'de anıldı

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 51. yılında Dersim'de düzenlenen etkinlikte anıldı.

Tüm devrim ve komünizm şehitleri adına saygı duruşuyla başlayan etkinlikte Partizan adına konuşma gerçekleştirildi. Yapılan konuşmada Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'nın kopuş içerisinde kopuş gerçekleştirdiği vurgulanarak devlet, Kemalizm ve devrimin yolu-yönetimine dair tespitlerine değinildi. İbrahim Kaypakkaya şahsında Mayıs ayı içinde ölümsüzleşen Armenak Bakır (Orhan Bakır) da selamlanarak konuşma sonlandırıldı.

Konuşmanın ardından Mayıs Kolektif tarafından hazırlanan; 13 Mayıs 1980'de

Karakoçan'da ölümsüzleşen Proletarya Partisi üyesi Armenak Bakır'ın hayatını anlatan belgeselin gösterimi gerçekleştirildi. Etkinlik "Alnında Kılıç Yarası: Orhan Bakır" belgeselinin izlenmesinin ardından sona erdi.

Devletin 18 Mayıs korkusu

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 51. yılında Partizan tarafından İstanbul, İzmir, Ankara ve Samandağ'da da birçok yere asılan pankartlarla anıldı.

18 Mayıs günü iki Partizan okuru sabah ve öğle saatlerinde İstanbul Sarıgazi ve Pendik'te gözaltına alındı, birçok Partizan okuru da ifade vermeye çağrıldı.

İbrahim Kaypakkaya'yı anmak için asılan pankartlar gözaltı gerekçesi yapıldı. Gözaltına alınanlara "2911'e muhalefet" ve "örgüt propagandası yapmak"tan işlem yapıldığı öğrenildi.

Pendik'te gözaltına alınan Partizan

okuru gözaltı aracında işkenceye maruz kaldı, Pendik İlçe Emniyet Müdür-lüğünde işkence devam etti. Partizan okuru sağlık kontrolüne de ters kelepçe işkencesiyle götürüldü.

Gözaltına alınan iki Partizan okurundan biri polisteki ifade işlemlerinin ardından Kartal'da bulunan Anadolu Adliyesine götürüldü. Partizan okurları akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

POLİTİK
GÜNDEMNORMALLEŞMEYE DEĞİL
DEVİRİME ODAKLAN!

3 1 Mart yerel seçimleri sonuçları egemen sınıf klikleri arasında güç mücadelesinde yeni bir dengenin oluştuğuna işaret etti. AKP-MHP bloku ekonomik ve siyasi kriz girdabı içinde yönetmeye dair sorunlarla zayıflarken CHP kliğinde merkezileşme eğilimi gösteren muhalefet ciddi düzeyde güç kazandı. Bu durum siyasi dengeleri ve ilişkileri önemli oranda etkileyen gelişmelere de kapı araladı. Yerel seçim süreci ve sonuçları, aynı zamanda ekonomik krizin en ağır şekilde faturasını ödeyen geniş emekçi yığınların eskisi gibi yönetilmeye dair memnuniyetsizliğini de ortaya serdi. Halk yığınlarının seçimlere gösterdiği ilgi, seçimlere katılımı ve katılanların ortaya koyduğu tercihler çok yönlü şekilde yönetmeye dair sorunların boyutunu egemenlere göstermiştir. Alternatifsiz şekilde, tek yanlı bir yönetim mekanizması egemenler için iyi ve kötü yanları içeren özelliklere sahiptir. Alternatifsiz ve güçlü bir kitle desteği ile politik süreci şekillendirmek egemenlerin çıkarları için tercih edecekleri bir şeydir. İdeolojik hegemonyayı sağlayarak toplumsal hareketi ve mücadeleyi bastırmayı da başaran bir durum egemenlerin tercihini oradan yana devam ettirmesini, kimi memnuniyetsizlik durumu olsa da belirler. Yaklaşık 9 yıldır Türk egemen sınıf-

ları temsilcileri AKP ve daha sonra ona eşlik eden MHP ile süreci bu ekseninde yürütmektedir. Ancak geline nokta da yönetmeye dair sorunların büyüdüğü, memnuniyetsizliğin tırmandığı, krizin büyüyerek devam ettiği koşullarda sistem içi bir alternatif ve de denge yaratma kaygısı öne çıkar. Zira kitlelerin sistemden beklentilerinin azalması ve ondan kopuşa dair güçlü potansiyelin varlığı yeni politik dengelere yataklık zeminidir. Yerel seçimlerde bu dengeleme işi sağlanmış durumdadır.

Şimdi CHP, sisteme tepkili ve onun yarattığı sorunlarla boğuşan, seçimlerle değişimin artık olmayacağına dair kanaatin oluştuğu geniş kitleler nezdinde bir odak noktası durumuna gelmiştir. Kuşkusuz bu durumun örgütlenmesi, pekiştirilmesi, sistemin verili mekanizmalarının aksamadan yapılması gerekmektedir. Bir yandan geniş kitlelerin memnuniyetsizliği, siyasal özgürlük talebi, ekonomik hak talepleri sistem sınırları içinde tutulmalı ve alternatifin varlığına inandırılmalı, diğer yandan ise egemen klikler arasındaki mücadelede güç dengelerinin değişimine dair sürecin bir politik yönelimle hayata geçmesi sağlanmalıdır.

Yerel seçimlerden hemen sonra klikler arası ilişkilerde bir sıkışma, yakınlaşma dikkate değer şekilde gelişirken kliklerin iç mücadelesinde de bir yoğunlaşma

ve gerginliğin tırmandığı görülmektedir. Tayyip Erdoğan ve Özgür Özel arasında ilk görüşme gerçekleşmiş, Tayyip Erdoğan verili ilişkilerde bir “yumuşamaya” vurgu yaparken Özgür Özel aynı ilişkiyi bir “normalleşme” olarak tanımlamıştır.

Kuşkusuz yaklaşık 10 yıldır faşist kliklerin, sistemin bölgesel ölçekte “varoluşsal” sorunlar tanımlı yaparak birbirleriyle yürüttükleri savaşımın yarattığı tahribat büyük ölçeklidir. Normal karşılanacak bir mücadeleden bahsedilemez. Bu süreç içinde darbe girişimleri, yaşamsal tehditler, muhalefet liderine linç girişimleri, siyasal rejimin biçimine dair anayasal düzenlemeler, yasal ve anayasal mevzuatın tanınmaması yanında karşılıklı olarak “terörist”, “vatan haini”, “milli güvenlik sorunu” gibi kavramlarla yürüyen bir mücadele yaşanmıştır. Bu durum egemen sınıf kliklerinin “normalleşme”, “yumuşama” söylemi altında burjuva-feodal ilişki normları-standartlarına dönüşünü kolay kılmayacaktır. Tahribat büyüktür, kitlelerin keskin söylemlerle politize edilerek saflaştırılmıştır. Fakat gelişmeler ilişkileri sıkılaştırmayı, güç mücadelesinin seyri içinde kitlelerin sistemin dışına çıkarılmadan yönetilmesini dayatmaktadır.

Güç kazanma eğiliminde olan CHP süreci yönlendirmeye dair ciddi avantajlara sahiptir. Bir yandan “normalleşme”

adı altında AKP dahil tüm siyasi partilerle ilişki halindeyken diğer yandan geniş kitlelerin sorunlarını dillendirerek mücadelenin merkezi olma hamleleri yapmaktadır. Bu ekseninde atanmayan öğretmenler, emekliler, yoksul üreticilerin sorunları vs. üzerine mitingler organize ederken diğer yandan öne çıkan kimi siyasal özgürlük sorunlarını AKP-MHP ile yapılan görüşmelerde dile getirerek ve kimi tavizler kopararak “demokrasi” havarisi kesilmektedir. Normalleşme süreci; sürdürülmesi gereken görüşmeler yanında 28 Şubat Davasının kapatılması, Gezi Davası tutsaklarının ve Osman Kavala’nın bırakılması ve dil ucuyla da olsa Kobanê Davasında verilen kararların eleştirilmesi ve daha geniş kapsamda Anayasa ve yasalara AKP-MHP’nin sirayet etmesi şeklinde bir korelasyonu olarak tanımlanmaktadır. Normalleşme sürecinin oturduğu parametre budur. AKP-MHP bloku dile getirilen ve “şimdilik bağlandıkları” yumuşama siyasetinin kimi gereklerine dair esneme içindedir ki buna güç mücadelesinde avantaj sağlamak, kriz ortamında zaman kazanmak için de mecburdur. 28 Şubat “paşalarının” bırakılması, Cumartesi Anneleri’nin 1000. haftasında yasağın kaldırılması, yürütülen diyalogun iadeyi ziyaretlerle devam ettirilmesi gibi “tavizler”

verilmiştir. CHP, bu adımları hanesine yazarak “normalleşme” girişimlerinin meyveleri olarak sunmaktadır.

Ancak uzlaşma siyaseti çığırtañlığıyla sunulan “normalleşme” seyri diğer yandan kliklerin iç gerginliğini tırmandıracak ve aynı zamanda ana faşist kliklerin daha keskin şekilde mücadelelerine yol açacak gelişmeleri durduramamaktadır. Ayhan Bora Kaplan Davasıyla ortaya çıkan çelişkiler, kirli ilişkiler ve çürüme hali, yine Sinan Ateş cinayetinin gündemde yeniden yer kaplaması ve CHP’nin her iki meseleyi de AKP-MHP blokuna yönlendirmesi “normalleşmenin” saçaklı bir savaşım sürecine evrileceğine dair işaretler olarak görülmelidir. MHP, Ankara Emniyeti içinde yaşanan açığa alma, soruşturma sürecini bürokrasinin “vesayetinde” dayalı bir darbe girişimi olarak anons etmeye kadar vardırırmıştır. Bu durum kuşkusuz AKP-MHP bloku içindeki yarılma ve mücadeleye işaret etmektedir. MHP, kimi AKP destekçisi kalemşorları açık hedef yaparken Tayyip Erdoğan aynı kişileri seyahatinde yanına almıştır. Bu iç çatışma keskinleşme eğilimindedir, ancak aynı şekilde AKP-MHP bloku ile CHP kliğinin Anayasa, Milli Eğitim Müfredatı, yargı mekanizması, bürokratik hegemonya, dış politika, ekonomik sorunlar ekseninde çatışmayı keskinleştirecek çelişkiler barındırdığı göz ardı edilmemelidir. “Normalleşme” ya da “yumuşama” şeklinde tarif edilen süreç unutulmamalıdır ki kliklerin güç dengelerini değıştirme ya da koruma mücadelesine içkin bir süreçtir, güç dengelerini değıştirme süreci ise keskinleşen mücadeleleri getirir. İçinden geçtiğimiz süreç egemen kliklerin hepsi için bir yandan memnuniyetsiz ve öfkeli kitlelerin sistem dışına çıkmasını engellemek diğer yandan ise var güçleriyle birbirlerini zayıflatmak üzerine kuruludur.

Bu tabloda egemen sınıfların vazgeçmediği şey işçi-emekçilere, Kürt ulusuna yönelik saldırılar, erkek egemenliğini üretecek ve kadın kimliğini aşağılayacak çağrılar, bilimsel ve akademik özgürlüğe yönelik sürekli sınırlamalar, emperyalistlerin bölgesel oyunlarında vurucu güç olarak konumlanmaya dair gerici emelleri hayata geçirmek olmaktadır. Kobanê Davasında Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ başta olmak üzere Kürt siyasetçilere verilen onlarca yıllık cezalar ve Kürt ulusal kazanımlarına yönelik düşmanlığın pekiştirilmesi, Kür-

distan’ın her parçasına yönelik askeri planlar, 1 Mayıs’ta yaşanan azgın saldırı ve devamında yaşanan tutuklamalar, tasarruf tedbirleri altında emekçileri kemer sıkmaya zorlayan ekonomik programlar faşist diktatörlüğün Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden emekçi halk yığınları için hiç de “normalleşmeyeceğini” göstermektedir.

CHP ile AKP-MHP bloku arasındaki diyalog ve “normalleşmeye” yönelik halk safları içindeki güçlerde oluşan beklenti ve tepki ise sınıfsallıktan uzak, ortalama reformcu-anayasalcı çözüme odaklanan siyasi bir çizgiye işaret etmektedir. Bir yandan normalleşmeye meftun olan yaklaşım diğer yandan yaşanan normalleşme girişimine AKP-MHP blokuna verilen taviz ya da ona benzeme eleştirisi yapan yaklaşımlar. İki tutum da egemen sınıfların siyasi temsilcilerinden sınıfsal temelde bir kopuş yapamamanın sancılarınıdır. Bırakalım ipleri koparmayı özde CHP’ye bağlanan umutların gücü ve büyüklüğüne işaret etmektedir. Bu, halka düşman olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfından, onların ağa babaları emperyalistlerden kesin kopuş ve uzaklaşmayı beceremeyen bir orta sınıf tutumuna işaret etmektedir. Bu egemenlere yönelik duyulan ürpertiden, devrimci eğilimden korkmaktan ileri gelmektedir. Bu korku ya anayasalcı yönelimle CHP’ye veya taraflara öğütler yağdırmak, kucaklayıcı siyaset uygulama çağrılarına dönüşmekte ya da CHP’ye “daha iyi muhalefet” yapamadığı için siteme ya da öfkeye dönüşmektedir. Bu yaklaşımlar, egemen sınıflardan kopamayan, onların sisteminde demokrasi bekleyen hayalciliğın ne düzeyde güçlü olduğu bilgisine bizi ulaştırmaktadır.

Komünistler bu gelişmeleri, egemenler arasındaki çelişkileri kavrayarak, bu çelişkilerden azami düzeyde faydalanarak mücadeleyi geliştirmenin, en ileri ve faal kitlelerin yönelimine yaslanarak devrimin imkânlarını geliştirmeye odaklanmalıdır. İleri ve aktif kesimlerin sistemden kopuşunu sağlayacak siyasal hat, bu kesimlerin daha hareketli olmasına vesile olacak cesaretlendirici öğelerden faydalanmak ancak gerici egemen sınıflardan tam bir kopuşu sağlayacak siyasal bilinç ve yönelim içinde olmalıdır. Beklentilerini, siyasi hattını, mücadele araçlarını, örgütlenme çizgisini bu temelde kurmalı ve örgütlü hareketini sağlamalıdır.

Hasta tutsak Ergün Akdoğan yaşamını yitirdi

kardeşini görmelerine izin vermediklerini belirterek, “Politik tutsaklara çifte standart uygulanıyor” dedi.

HOZAT’TA TOPRAĞA VERİLDİ

25 Mayıs’ta Gülsuyu Cemevinde yapılan törenin ardından Akdoğan’ın cenazesi memleketi Hozat’a getirildi. Dersim’de geniş bir kitle tarafından karşılanan Ergün Akdoğan için Hozat Cemevinde cenaze töreni düzenlendi.

Cenaze törenine katılan DEM Parti vekili Çiğdem Kılıçgün Uçar törende yaptığı konuşmada “Bugün biz burada sadece Ergün hevali değil, Ergün heval şahsında mücadelemizi, dilimizi, kimliğimizi, özgürlüğümüzü ve toprağımızı sahipleniyoruz. Anısı önünde saygıyla eğiliyorum. Sözümüz olsun, cezaevlerini sahipsiz bırakmayacağız. Hasta tutsakları sahipsiz bırakmayacağız. Hak ettiğimiz özgürlük gelinceye kadar her yerde yan yana omuz omuza olmaya devam edeceğiz. Halkımızın başı sağ olsun.” dedi.

Ergün Akdoğan, cenaze erkanı sonrasında Ağweşi köyündeki aile mezarlığında defnedildi.

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesinde tutsak olan ve 14 Mayıs’ta ameliyata alınan tutsak Ergün Akdoğan’ın 23 Mayıs’ta yaşamını yitirdi.

27 yıllık tutsak Akdoğan tutulduğu Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesinde beyin kanaması geçirmesi sebebiyle Başakşehir Çam Sakura Şehir Hastanesi’ne sevk edilmişti. ÖHD (Özgürlük için Hukukçular Derneği) yaptığı açıklamada Akdoğan’ın tedavi sürecinde devlet güçleri birçok zorluk çıkardı, ailesinin Akdoğan’ı görmesi dahi engellendi.

Ergün Akdoğan’ın düşerek beyin kanaması geçirdiği açıklamasına karşılık ailesi ve avukatlar, geç müdahale edildiği ihtimaline işaret etti. Ergün Akdoğan’ın ağabeyi Cengiz Akdoğan

1 Mayıs operasyonları sürüyor: 27 kişi daha tutuklandı

İstanbul’da 1 Mayıs kutlamalarında Saraçhane’den Taksim’e yürümek isteyenlere yönelik üçüncü kez yapılan ev baskınlarında 27 kişi gözaltına alındı. Üç günlük gözaltı sürecinin ardından 23 Mayıs’ta tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilen 27 kişinin tamamı tutuklandı.

Daha önce iki dalga halinde yapılan operasyonlarda gözaltına alınanlar arasında 50 kişi tutuklanmış, 4 kişi ise itiraz sonucu serbest bırakılmıştı. 1 Mayıs’ta Taksim’e yürümeye çalıştığı için tutuklananların sayısı 46 olmuştu.

Çağlayan’da bulunan İstanbul Adliyesi’nde gözaltına alınanlara destek için açıklama yapan İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri, 1 Mayıs operasyonlarının adeta bir cadı avına döndürüldüğünü, 1 Mayıs’a katılmanın suç haline getirilmeye çalışıldığını vurguladı.

İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri, sistematik hale getirilen gözaltı ve tutuklamalar karşısında geri adım atmayacaklarını, Taksim’den de 1 Mayıs’tan da vazgeçmeyeceklerini dile getirdi.

Tutsak Partizanlar'dan Y tipi hapishanelere karşı açlık grevi eylemi

Devrimci-yurtsever tutsaklara yönelik saldırıların son ayağını oluşturan Y tipi hapishanelere karşı direniş yayılmaya başladı. Silivri Hapishanesinden Tutsak Partizanlar Y tipi hapishanelere karşı direneceklerini ilan ederek 5 günlük açlık grevi eylemine başladıklarını açıkladı.

Tutsaklar üzerindeki tecridin giderek derinleştiği, F tipi hapishanelerle teslim alınmayan tutsakların yeni tip hapishanelerle yıldırılmaya çalışıldığı bu süreçte devrimci-yurtsever tutsakların direnişi de çeşitli eylemlerle sürüyor.

Kapı dövme ve slogan atma eylemleri, telefon ve görüş boykotları, açlık grevi ve ölüm orucu eylemleriyle devrimci-yurtsever tutsaklar tecrit politikalarına karşı direnişi örgütlüyor.

Tutsak Partizanlar da “Y tipi hapishaneleri reddettiğimizi, bugün yaşamadığımızdan çok daha ağır bir tecrit olan Y tipi tecride karşı direneceğimizi ilan ediyoruz.” diyerek 14 Mayıs'tan itibaren

5 günlük açlık grevine başladı.

Silivri Hapishanesinden Tutsak Partizanlar'ın “Devrimci İrade Tecritten Güçlüdür” başlıklı açıklamasının tamamı şu şekilde:

“Devrimci-yurtsever tutsaklar çeyrek asırdır F tiplerinde, tecrit koşullarında yaşamaktalar ve tecridin yıkıcı sonuçlarına direniyorlar. Devrimci-yurtsever tutsaklar tecridin kendi başına bir amaç olmadığı, devrimci iradenin devrimci hareketin ve toplumsal başkaldırı hakkının teslim alınması politikasının hapishaneler özgünlüğündeki aracı olduğu bilinmektedir. Bu nedenle tutsakların direnişi esasında teslimiyete, boyun eğdirme saldırısına karşı bir direniştir.

“Tutsakların direnişi örgütsüzleştirmeye, sefalet ücretine, işten atmalara karşı işçilerin; emperyalist tarım tekelleri uğruna mahvedilen köylülüğe, yaşam ve geçim araçları için maden ve enerji santralleri patronlarına barikat olan köylülerin; milli baskıya karşı Kürt ulu-

sunun; kadınların, Alevilerin direnişleri gibi bir direniştir.

“Bugün kol kola girmiş ve direnen bir halk gerçekliği söz konusudur. Van'da kayyım hamlesini bu halk boşa çıkartmış, Taksim iradesini bu halk ortaya koymuş, faşist diktatörlüğün ağır baskı koşullarına bu halk teslim olmamıştır.

“1 Mayıs gözaltı ve tutuklamalarında olduğu gibi direnenler yeni saldırılara hedef olacak bununla birlikte yeni güçlerin katıldığı halkın öfkesi de direnişi de büyüyecektir.

“Bu gelişme sürecinin bir benzeri hapishanelerde yaşanmaktadır. Devrimci-yurtsever tutsaklar bugün daha üst bir saldırıyla karşı karşıyadır. Tutsaklar gün ışığının girmekte zorlandığı, havalandırması olmayan, tek ve üç kişilik hücrelerde birbiriyle seslenerek dahi temas kuramadığı, maksimum insansızlık ve tam yalıtılmış Y tipi hapishanelere nakledilmektedir.

“Devrimci tutsaklar son iki yıldır parça parça sevklerin gerçekleştiği Y tipi tecride de teslim olmayacaklarını, direneceklerini, Y tipi hapishaneleri reddettiklerini açıklamış, direnişe geçmişlerdir. Nurettin Kaya Y tiplerine nakillerin durması, nakledilen arkadaşlarının farklı hapishanelere sevk edilmesi talebiyle ölüm orucunu başlatmıştır.

“Y tipi hapishaneleri reddettiğimizi, bugün yaşadığımızdan çok daha ağır bir tecrit olan Y tipi tecride karşı direneceğimizi ilan ediyoruz.

“200 günü aşkındır ölüm orucunda olan Nurettin Kaya'yı destekliyor, taleplerinin kabul edilmesini; Y tipi tecride karşılık verilmesini istiyoruz.

“Bu amaçla 14-18 Mayıs 2024 tarihlerinde açlık grevine gireceğimizi halkımıza, devrimci demokratik kamuoyuna bildiriyoruz.”

İbrahim Kaypakkaya Avusturya ve İsviçre'de anıldı

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 51. yılında Avusturya Innsbruck ve İsviçre Basel'de “Umutsuzluğa ve Yılgınlığa Karşı Kaypakkaya Çizgisini Kuşan” şiarıyla yapılan etkinliklerle anıldı.

Anma etkinlikleri 18 Mayıs'ta Innsbruck'ta, 19 Mayıs'ta Basel'de açılış konuşması ve saygı duruşu ile başladı. Açılış sonrası söylenen marşların ardından “Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya” sloganları atıldı.

Etkinlikler okunan marşların ardından sinevizyon gösterimi ile devam etti. Etkinliklerde Pınar Aydınlar, Grup Umuda Tohum, Grup Vardiya, Bajar, Asmin-Rosa Çocuk Korosu ve Mavi Yol Şiir Grubu sahne aldı.

Etkinlikler Proletarya Partisinin mesajının okunmasıyla devam etti. Mesajda “Partimiz çok erken bir şekilde yalnızca kurucu ve kuramcısını değil aynı zamanda siyasi önderliğini de kaybetmiştir. Attığı ideolojik-politik temel, bir tarihsel sürecin rehberi olma gücünü kazanmış ve bu tarihi sürecin yaşayan bir ögesi olma niteliğini sürdürmüştür. Devrimin sorunlarına ve örgütlenmesine dair İbrahim yoldaşa cisimleşen siyasal-ideolojik yoğunlaşma, onun kaybı ile birlikte kuşkusuz zayıflamıştır. Ancak asla durmamış, yerinde saymamış, terk edilmemiş, yalnızlığa mahkûm kalmamıştır.” denildi.

Mesajda “Ölümsüzleşenlerimiz ve hâlâ kavgayı sürdürenlerimiz, İbrahim yoldaşın tarihin bize geçtiği bir iltimas

olduğunun bilincindeydi ve bilincindedir. Çünkü İbrahim yoldaş, komünist bir tutumun, halka sonsuz bir bağlılığın, sınıf mücadelesinin sorunlarına çözüm üretmeye vakfedilmiş kısacık bir ömrün, eskiyi parçalayıp atan, yeniyi inşa eden bir cüretin, düşmana sonsuz bir öfke ve kinin, devrimimizin yaşam iksiri olmanın kendisidir.” denilerek İbrahim Kaypakkaya'nın halk için umut, faşizm için korku olan yolunda ilerlemeye soluksuz devam edileceğine vurgu yapıldı.

MÜCADELEYİ YÜKSELTME ÇAĞRISI

Anma etkinlikleri 2022 Aralık ayında kuruluşunu Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ilkelerine bağlılık temelinde ilan eden Enternasyonal Komünist Birlik'in (EKB) mesajının okunmasıyla devam etti.

Mesajda EKB'nin enternasyonal proletaryanın ideolojisi olan Maoizm'in, revizyonizmle mücadele etmek ve Proleter Dünya Devrimini ilerletmek

amacıyla birleştirici bir ilke olarak benimsenerek kurulduğu belirtildi. EKB mesajında uluslararası duruma ve yoğun çelişkilerin yeni bir devrim dalgasını ve devrimci durumu işaret ettiğine değinildi. Mesaj “Kaypakkaya, Türkiye'de şanlı ve yenilmez Halk Savaşını başlatan tarihi adımın sorumluluğunu üstlendi. Peru, Hindistan ve Filipinler'deki Halk Savaşlarıyla birlikte enternasyonal proletaryanın yolunu aydınlatan bu adımın bedelini kendi yaşamıyla ödedi.” sözleriyle sonlandı. EKB mesajı “Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi” sloganlarıyla selamlandı.

Anma etkinliklerine çok sayıda devrimci örgüt mesaj gönderdi. Innsbruck'ta MLKP, MKP, KOMintern, Çağrı ve Der Vorbote anma etkinliğini selamladı. Basel'de MKP, TKİP, MLKP, Devrimci Karargâh, Devrimci Duruş, Öncü Partizan, Yeni Komünizm Kolektifi, Kürdistan Komünist Partisi, Alman Roter Bund ve Halk Cephesi dayanışma ve selamlama mesajlarını ilettiler.

GERİCİ MÜFRADATA KARŞI HALKIN MÜCADELESİNİ KUŞANALIM

Eğitim sistemlerinin güçlendirilmesi ve bilimsel temellere dayandırılması hem bireylerin hem de toplumun gelişimi açısından büyük önem taşır. Ancak öte yandan eğitim sistemi, egemen sınıfların toplumsal yapıyı ve kendi iktidarlarını korumak için kullandıkları güçlü bir araçtır. Ülkemizde de yazboz tahtasına dönen bu araca uydurulan yeni kılıfın adı da Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli oldu. Milli Eğitim Bakanlığı tarafından "Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli" başlığını taşıyan bu yeni eğitim müfredatı 26 farklı öğretim programı ve bir ortak metnin yer aldığı toplamda 3 binin üzerinde sayfayı kapsayan çocuk hakları ihlalinin içermektedir. MEB'e göre "Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli" 81 ilden öğrenci ve öğretmenler dahil farklı tarafların katıldığı "10 yıllık uzun soluklu bir ihtiyaç analizi" ile hazırlandı; fakat özünde bilimden uzak, idealist, dinci bir model hedeflendi.

2024-2025 öğretim yılında uygulanması beklenen bu programın neredeyse tamamını değerler yani ahlaki bilinç temelinde kâmil

insana ulaşmak için fitri, yaradılıştan gelen özellikleri koruma ve geliştirmeyi amaçladıklarını söyleyerek fitrat, kader ve ahlak üçgeni oluşturmaktadır. Özü itibarıyla ise "huzurlu aile ile toplum/huzurlu insana" ulaşmak diyerek bilimsel eğitimin tamamen kaldırılmasının ideolojik zeminini oluşturulmaktadır.

Örneğin programda değerler kavramına toplamda 723 kez atıf yapıldığı görülmektedir. 723 atfın yüzde 48'i evrensel değerlerle, yüzde 26'sı milli değerlerle, yüzde 25'i de manevi değerlerle ilgilidir. Yani Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli diyerek hazırlanan müfredatla iktidarın istediği profile uygun, İslami referanslar üzerinden öğrenci yetiştirmek amaçlanmaktadır. Bu müfredatla değerler eğitiminin tüm derslere yaygınlaştırıldığı, değerleri "fitrat, edep, mahremiyet, sabır, ahilik, fazilet, hadis, cedel, hikmet, iffet, medevet..." diye sıralayarak tüm derslerin İslami bir içerikle şekillendirildiği bir müfredat hedeflenmektedir.

2012 4+4+4 yasası, 2017 Strateji Belgesi, 2017 müfredat değişikliği, 2023 Vizyon Belgesi, 12. Kalkınma Planı'nda yer alan maddelerle 2002'den bugüne iktidarın

eğitimi dincileştirdiği doğrudur ancak bunun bu dönemle sınırlı bir amaç olmadığını özellikle bilmek gerekir. Her alanda gerici siyaseti baştan sona tüm TC tarihinin bir özelliğidir. Öyle ki yüzyılın gerekleriyle buluşulduğu her alanda ve her anda devlet bunlara sonuç olarak müdahale etmiştir. Yüzyılın gereklerini Kemalizm'in faşizmini perdellemek üzere ileriliklik olarak sunan anlatılar emperyalizm gerçekliğini, devletçiliği, iktidar kavgasında somutlaşan klik mücadelelerini ıskalayan ya da inkâr eden anlatılardır. Gerici eğitim sisteminin karşısına "Kemalist, cumhuriyetçi eğitim sistemi" ile çıkılması bu anlatıların yanlışını içermektedir.

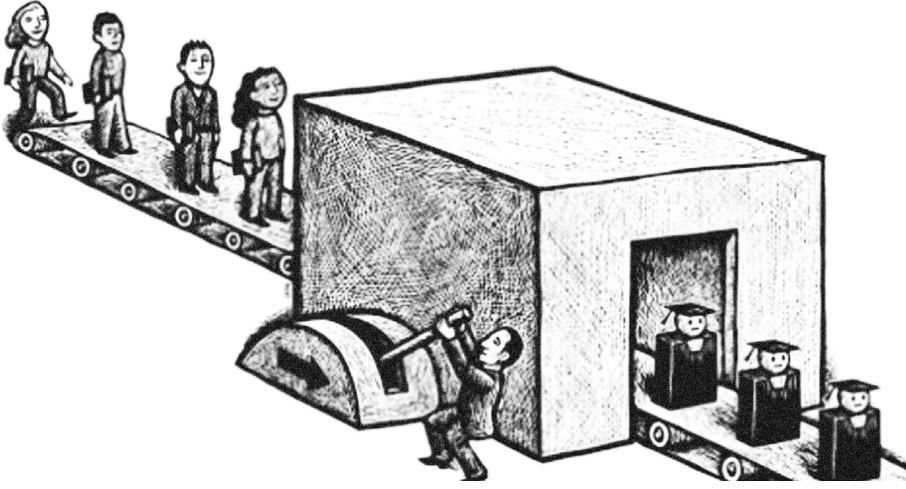
Bilindiği üzere M. Kemal Nutuk'ta "Kesin olarak bilmeliyiz ki iki parça halinde yaşayan uluslar zayıftır, hastadır. Çocuklarımıza ve gençlerimize uyguladığımız öğretimin sırrı ne olursa olsun, onları: 1) Ulusuna, 2) Türkiye Devletine, 3) Türkiye Büyük Millet Meclisine düşman olanlarla savaşabilecek bilgiler ve araçlarla silahlandıracağız" şeklinde şovenist ve militarist eğitim sisteminin hedeflendiğini vurgular ve bugün de hedef ondan farklı değildir. Diğer inançları egemen olan inancın

baskılarıyla sınırlayan, topluma devlet dinine göre inanç veya ibadet sınırları çizen, bunu eğitim ile aynı çatı altında yürüten hem dini hem de dine muhalefeti kullanan bu anlayış süregelmektedir.

Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli için bugün Erdoğan'ın "dindar nesiller" hedefinin arkasında "Osmanlı" anlayışının gizlendiği "cumhuriyet" in kazanılmış değerlerinin al aşağı etmenin hedeflendiği belirtilse de o özünde hâkim ideolojinin temellerini sağlamlaştırmaktadır. Mustafa Kemal'in okullarda "milli tarih", "milli coğrafya" ve "ordulaşmış millet" ruhunu diriltmek için okuttuğu "milli güvenlik" dersleri dünden bugüne süregelen ırkçı şovenist eğitim politikasının basit yansımalarıdır, Erdoğan sadece bu bayrağı konjonktürel çıkarlarına uygun şekilde dalgalandıran bir temsilcidir.

Örneğin TC'nin kuruluş yıllarında ittifakçı kadrolardan olan Dr. Reşit Galip Ermeni Soykırımı'nda adı geçen isimlerindendir ve Türk Tarih Tetkik Cemiyetinin de kurucusu olup

Cumhuriyet'in ilk Milli Eğitim Bakanlığı görevlerinden birini üstlenir. Bugün de gerek bakanlıklara olsun gerekse de eğitim projelerinin yürütülmesine dahil edilen isimler Erdoğan'ın, dolaysız olarak da hâkim ideolojinin çevre ve çeperini oluşturmaktadır.

Bu çeper ile eğitim sistemine yerleştirilen ÇEDES (Çevreme Duyarlıyım Değerlere Saygılıyım) projesi kapsamında okullarda imamlar, vaizler ders vermiş, öğrenciler camilere ve mezarlıklara götürülmüş, derse maket mezar getirip kız öğrenciden annesi ölmüş gibi ağıt yakması istenmiş; yine bir derste küçük çocukların ellerine maket bıçaklar verilerek törensel kurban kesimi yapılmıştır. Değerler Eğitimi adı altında küçük çocuklara ölüm, cennet, cehennem teması gibi soyut kavramların öğretilmesinin çocukların ruh sağlığını olumsuz etkilediği pedagoglar tarafından söylenmekte, bilimse olarak açıklanmaktadır. Açık ki asıl hedefleri ne bireylerin ve toplumun eğitim düzeyi ne de öğrenme becerisidir.

Bakan Yusuf Tekin'in "Bilimin yol göstericiliğinin yanında, eğitim sistemimizi ve öğretim programlarımızı millileştirmek, kültürümüzden izler taşımasını sağlamak ve manevi değerlerimizle bütünleştirmek çocuklarımıza borcumuzdur" şeklindeki ve benzer açıklamaları, örneğin biyoloji dersinde yaratılış teorisinin benimsenmesi için uğraşılması, evrimin bu dersin temeli olduğunun reddedilmesi bilimden ne kadar uzak olunduğunu göstermektedir. Dün de bugün de ezberci, yeterli deney ve gözlem imkânından uzak, eleştirel düşünme ve yorumlama becerisinin asıl hedef haline gelmediği yalnızca milliyetçi duyguların kabartıldığı görülmektedir.

Öğrenciler üzerinden, düşünülen toplumsal normlarda erozyon olup olmadığı,

hangi değerlerde çözümlerin yaşandığı, hangi normlarla gençler arasındaki bağların zayıfladığı gibi kaygılar iktidarın kendi hâkim ideolojisinin toplumsal niteliğinin, bu değerlere toplumsal bağımlılığın pekiştirilmesini hedeflemektedir. Ne "cumhuriyetçi" eğitim modeli ne de "Osmanlı ve dindar" eğitim modeli bilimsel, eşit ve adil bir eğitimi temsil etmemektedir. Ezilen ulus ve inançlara düşmanlığı körükleyen, sınıf karşıtlıklarını ve ezen-ezilen çelişkisini nötr hale getirerek biat kültürünü pekiştiren, toplumsal cinsiyet normlarını ve buna bağlı eşitsizlikleri destekleyen bu model ve öncesine ait eğitim politikaları, müfredatlar ve öğretim yöntemleri egemen sınıfların değerlerini ve dünya görüşlerini yansıtarak yine egemen sınıfların sosyal ve kültürel sermayesini pekiştirmektedir. Buna karşı bilimin ışığında aydınlanan gelecek nesiller için mücadele elzemdir.

Unutmamak gerekir ki bilimi rehber almak da sınıfsal bir sorundur. Toplumun bilim doğrultusunda kavramak, incelemek ve donatmak onun kurtuluşu bakımından belirleyici bir öğedir. Kuşkusuz toplumun güçlü ve devrimci inşası toplumsal mücadelenin bütün katmanlarıyla birlikte mümkündür. Salt bilim öğretilerine dayanan ve toplumun sınıfsal mücadelesinin özelliklerini inkâr ede tutumlar "kitle çizgisi" öğretisiyle çelişir. MLM'nin kitle çizgisi bize devrimlerin sonuç olarak halkın eylemin olduğunu öğretir. Onun dışında gelişen bilim öğretilerini ona taşımak kesinlikle doğru bir çizginin, politikanın başarısı olacaktır. Belirleyici olanın kitleler olduğu gerçeğinden sapmayan bir yaklaşımla günümüzdeki tüm gericilikle mücadele edilmelidir. Kitleleri kazanan geleceği kazanır mottosundan vazgeçilemez. Bilimin halkın çıkarlarıyla uyumlu özünü doğru kitle çizgisiyle açığa çıkarmak ve yaymak bu mücadeledeki temel düsturumuzdur.

1 Mayıs tutsaklarından mektup

1 Mayıs tutsakları gönderdikleri mektupta "İktidarın kumdan kalelerini, plastikten barikatlarını emeğin bayrağını yükselterek yıkacağız." dedi.

1 Mayıs'ta Saraçhane'deki polis barikatlarına yöneldikleri, İbrahim Kaypakkaya silüetli Partizan flamaları taşıdıkları, Taksim'e çıkmaya çalışırken gözaltına alınıp "İsrail'le ilişkileri kes" dedikleri için tutuklanan 1 Mayıs tutsakları ortak yazdıkları "Yaşasın 1 Mayıs! Ne Taksim'den Vazgeçeriz Ne De Direnmekten!" başlıklı mektupta şunları söyledi:

"Bizler 1 Mayıs tutsakları olarak, başta Taksim Meydanı'na çıkan her sokakta direnen işçiler, kadınlar, üniversiteliler olmak üzere 1 Mayıs'ta emeğin bayrağını yükselten tüm sınıf dostlarına en içten selamlarımızı iletiyoruz. Bizler 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'na çıkmaya çalıştığımız için 5 Mayıs'tan bu yana hapisanede tutuklu bulunuyoruz."

"MEYDANLAR HALKA KAPATILAMAZ!"

"Gezi direnişinden bu yana iktidarın kabuslarından çıkmayan Taksim Meydanı 2024 1 Mayıs'ında emekçilere kapatıldı. Taksim'in kapatılması meşru da değildir, hukuki de değildir. Taksim Meydanı'nın kapatılması gittikçe derinleşen ekonomik krizin faturasının emekçilere kesilmesinin en somut göstergesidir. IMF'yle uyumlu kemer sıkma politikalarının eş zamanlı uygulanması emekçilerin yoksulluğunu daha da artırıyor. 1 Mayıs için verilen yasak kararları, alınan önlemler, İstanbul'un yarısını kaplayan abluka, aynı zamanda iktidarın, emekçi kitlelerin gücünden, öfkesinden ve biriktirdiği isyan potansiyelinden duyduğu korkunun da ifadesidir. Bizleri itibari kendinden menkul yandaş medyayla

hedef göstererek tutuklamalarının altında yatan da yine bu korkudur. Bizim tutukluluğumuz 1 Mayıs'ta barikatta patlayan emekçilerin öfkesi, toplumsal muhalefetin sönmeyeceğinin kanıtı olmuştur. İktidar yıllardır denediği bildik ezberi tekrar ediyor. Bizleri siyasi operasyonlarla kriminalize etmeye çalışıp gözdağı vermeye çalışıyor. Öte yandan da çoktandır kendisinin bile uymadığı yasallık sınırıyla kendi suretinde bir muhalefet yaratmak istiyor."

"İktidarın öfkesi ve korkusunun bir yönü de 1 Mayıs günü bu sureti parçalayan direngen iradedir."

"SARAYLAR SALTANATLAR ÇÖKER, KAN SUSAR BİR GÜN ZULÜM BİTER!"

"İliç'te hala işçiler toprağın altında; halk yoksullukta terbiye edilmek isteniyor. On binlerce can depremde enkazlarda ölüme terk edildi. Bu tabloya rağmen iktidar pervasızca 1 Mayıs'ı yasaklayabiliyor, siyasi ajandasını, yeni anayasayı tartışabiliyor. Saray ve şürekası milyonların doyacağı sofralarda tıknırken, küçücük bedenleriyle çocuklar sınıflarda açlıktan bayılıyor. Taksim'e kurulan barikatlar işte bu düzen sürsün diye kuruluyor."

"1 MAYIS RUHU DÖRT DUVARA SIĞMAZI!"

"Bizler buradan bir kez daha sesleniyoruz: Açlığa, sömürüye, bu köhne düzene isyan etmek meşrudur. İktidarın kumdan kalelerini, plastikten barikatlarını emeğin bayrağını yükselterek yıkacağız. Hapishaneden, evden, sokaktan, fabrikalardan, üniversitelerden daha güçlü Mayıslar için daha güçlü geleceğiz; sokakları, meydanları özgürleştireceğiz."

"Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan!"

"1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı!"

"Meydanlar Halka Kapatılamaz!"

"1 Mayıs Tutsakları"

**Bu mektup tutsak sayısı 48 iken yazılmıştır.*

KAMUDA TASARRUF TEDBİRLERİ ALMAK

Veya Göle Maya Çalmak!

13 Mayıs günü, Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek tarafından kamuda yeni tasarruf paketinin içeriği basın aracılığı ile tanıtıldı. Günler öncesinden Maliye Bakanlığı kaynaklarınca hayat pahalılığına müdahaleyi ve kamu faaliyetlerinin harcamalarının sınırlandırılmasını içeren paketin hazırlandığı belirtiliyordu. Nihayet kameralar karşısına geçen Mehmet Şimşek ve Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevdet Yılmaz tarafından ayrıntılı bir şekilde paketin tanıtımı yapıldı.

Kamuda tasarruf paketi hazırlığı bir ihtiyacın ürünüdür. Ancak faşist devletin hissettiği bu ihtiyacın, halkın yaşam koşullarının iyileştirilmesi ve ağır ekonomik şartların hafifletilmesi gibi bir niteliği bulunmamaktadır. Son dönemde bir türlü dizginlenemeyen enflasyon, bu artışa yetişemeyen ve anında buharlaşan gelirler, barınma ve beslenme gibi temel ihtiyaçlarını karşılamada dahi güçlükler çeken, ağır yaşam koşulları altında ezilen halkın bu sorunlarının yanında lüks ve sefa görüntüsü içindeki devlet kurumlarının bu imajını düzeltmeyi hedeflediği iddia edilen bir paket açıklanmıştır.

Sık sık çeşitli düzeylerde iktidar cenahı tarafından halka “daha

fazla fedakarlık” adına sunulan sözde tedbirler ile; “porsiyonların küçültülmesinden” tutalım, “gerekirse soğan ekmek ile yaşarız” söylemlerine varana kadar çeşitli demeçler verilmekteydi. Faşizmin sözcülerinin, ağır sömürü ve açlık koşullarını dayattığı halka yönelik yine bu derece pervasız ve alay eder gibi demeçlerini birbiri ardına sıralaması, halkın öfkesinin katlanmasına da sebep olmaktadır. Bir yandan yandaş havuzuna akıtılan ve kara para mahiyetindeki milyarlarca TL’nin sanal medyada sıklıkla servis edilmesi, iktidara yakın şahısların veya iktidarın çeşitli faaliyetlerinde yer alan grupların lüks ve şatafat paylaşımları da son yıllarda artarak ilerlemekteydi. “İtibardan tasarruf olmaz” söylemleri ile saltanat dönemini gölgede bırakacak derecede denetimsiz ve engellenemeyen harcamalar, kamu kurumlarının lüks araç sevdası gibi birçok olgu daha fazla gündem olmaya başlamıştı. Sistem içi muhalefet kliğinin de iktidar mücadelesinde bu olguları daha etkili biçimde kullanmaya başlaması ile birlikte iktidar, görünümü ve imajı tazeleme hamlelerine girişmeye başladı.

EMPERYALİZMİN GÜDÜMÜNDE EKONOMİ POLİTİKASI

Geçtiğimiz yıl mayıs ayında gerçekleşen faşist klikler arasındaki çekişmeli

seçimin ardından başlayan bu imaj çalışmalarının ilk hedefleri sistemin, seçim sürecinde iyiden iyiye teşhir olmuş yönleriydi. Bunların ilki, İçişleri Bakanlığının çeteler, mafya ve çeşitli “gayri resmi” organizasyonlar ile olan ilişkileri, bu grupları çeşitli ekonomik ve siyasi faaliyetlerinde kullanması, ayrıca açıktan savunur pozisyonunda olmasıydı. Süleyman Soylu’nun odağında olduğu bu suçlamalar ile Soylu koltuğundan uzaklaşmak zorunda kalırken yerine getirilen Ali Yerlikaya ilk iş olarak var olan görüntüyü tersine çevirme iddiası ile neredeyse en küçük hırsızlık olaylarını dahi “büyük operasyon” etiketi ile medyaya servis etmeye başladı. Çeşitli sanal medya fenomenlerine yönelik operasyonları organize ederek, bu fenomenlerin bir kısmının tutuklanmasının önü açıldı. Özellikle sanal medyada lüks hayatlarına dair ve destelerce para paylaşımları yapan ve göze batan fenomenlerin tutuklanmış olması ile devlet, halka yönelik yapılan “porsiyonları küçültün” çağrılarının altını doldurmaya çalışmıştı. Bunun yanı sıra, sosyal medyada “suç işleri bakanlığı” şeklinde geniş yığınlara teşhir olmuş bakanlık faaliyetleri kapsamında, çeşitli küçük ölçekli ve sistem açısından görece işlevsiz olan çetelere yönelik birçok operasyon gerçekleştirilmişti. Farklı ülkelerden çeşitli suç iddiaları ile aranan kişilerin bu operasyonlar

kapsamında ortaya çıkmış olması, TC’nin kimler için nasıl bir sığınak haline getirilmiş olmasını açıkça göstermişti. Elbette sistem için elverişli ekonomik ve politik faaliyetlerin parçası olan büyük ölçekli çeteler açıkça bilinmesine rağmen, bunlar sistem içerisindeki varlıklarını korumaya devam etmiş, devlet tarafından palazlandırılmaya da devam edilmektedir.

Açıklanan tasarruf tedbirleri de bu minvalde işlev görmektedir. Ekonomide faşist devletin içinde bulunduğu açmaz, çok yönlü biçimde halka fatura edilirken, iyileşme vaatlerinin hiçbirinin karşılık bulmadığı da verilerle sabittir. Ekonomisi tümü ile emperyalizmin talan koşullarına ve sıcak sermaye olarak adlandırılabilir emperyalist sermaye yatırımlarına bağımlı olan bir ülke olmasının yanında, dünya çapında emperyalizme bağımlı tüm ülkelerin bir biçimde içinde bulunduğu borç ve döviz krizini en ağır yaşayan ülkelerden biridir. Bu kriz geçici pansumanlar ile görünüşte “idare edilmeye” çalışılsa da etkili kaynakların yaratılamaması ve kötü gidişat içerisinde komprador burjuvazinin daha fazla palazlandırılmaya çalışılması, enflasyonda ivmenin sürekli biçimde artmasına ve halka yansıyan faturaların her geçen gün

daha kabarık bir hal almasına sebebiyet vermektedir. Bu krizlerin kökeni her ne kadar faşist devletin sosyoekonomik yapısına dayansa da, halka bu denli ağır şekilde yansımalarının da kimi özgün sebepleri olabilmektedir. Bunların ilki, emperyalistler arası çelişkilerin gergin bir seyir izlemesi sebebi ile TC'nin aldığı konumlanıştır. Döviz para ve sermaye gücünü elinde tutan, dünya çapında para politikalarının belirleyici unsuru olan başta ABD olmak üzere emperyalistler, son yıllarda daralan para politikasında demirlenmişlerdir. Bu politika, kredilenme ve fonlanma olanaklarını uluslararası ölçekte büyük oranda azaltmayı hedefler. Bu durum, dünya çapında ekonomik büyümeye ket vurur, böylece emperyalistler kendi çekişmelerini ekonomik alanda tırmandırarak sürdürür. Bir diğer olgu ise, daralan kredilenme olanakları ve likidite sıkıntıları sebebi ile, halihazırda ağır borç yükleri altında tutulan, ekonomisi borçlanma ve emperyalist talan üzerine kurulu olan bağımlı ülkelerin doğrudan hizaya çekilmesini beraberinde getirir. TC de bu yönlü bir sıkışma içerisinde, ülke kaynaklarını emperyalist talana daha fazla açacak şekilde konumlanış almakta ve politik hat belirlemektedir.

“ÇEREZ”DE TASARRUF

Bir diğer olgu ise, bu sıkışıklık halinde gerici sınıfların palazlanma ivmesini kaybetmemesini sağlamaktır. Bunun esas yolu ise, sömürüyü artırmak ve halka daha fazla fatura yüklemektir. Karşılığında güçlü bir karşı koyuş oluşmadığında, faşizm karşısında güçlü bir tehlike görmediğinde bu politikaları daha pervasız biçimde hayata geçirebilmektedir. Bugün tanık olduğumuz pervasızlık kaynağını, hem sömürü ve talanı artırma zorunluluğundan hem de karşısında güçlü bir karşı koyuş bulamamasından almaktadır. Öyle ki halkın sırtından edindikleri sermaye ile her gün saraylar, lüks arabalar ve jetler ile gündeme gelen AKP cenahı bu tasarruf tedbirlerini açıklarken “20 yıllık AKP iktidarının en önemli özelliği mali disiplin ve tasarruftur” diyerek pervasızlığı erişilmesi zor bir seviyeye taşımaktadır. Göreve geldikten sonra enflasyonun dizginleneceği ve kısa süre içinde ekonomik normale döneceğini neredeyse her gün tekrarlayan Mehmet Şimşek, düzelme için son olarak yaz aylarını işaret etmişti. Elbette mevsimsel değişkenler ile turizm ve

tarım gelirlerinin düşük olduğu önceki aylara göre ikinci yarısında ekonomide düzelme eğrisinin görülmesi olağandır. Ancak şimdiden görülmektedir ki döviz kuru ve borçlanmada kritik seviyenin oldukça üzerinde olan TC ekonomisi, halka yalnızca daha zor günler vadetmektedir. Mevsim değişkenlerinin dışında, enflasyonun artış ivmesinin düşürülmesi ve alım gücündeki erimenin durdurulması için hiçbir gerekçe, hiçbir ciddi politik tutum ufukta görünmemektedir. Sömürü ve talanı derinleştirme ihtiyacı ve zorunluluğu ile hareket eden faşist devletin yapabildiği tek şey, üzerinde büyük ölçekte oynanmış veriler ile umut satmak, göstermelik tasarruf tedbirleri ile halkın öfkesini yatıştırmaya çalışmaktır.

Açıklanan tasarruf tedbirlerinde il göze çarpan olgu, kamu sektöründe araç ve malzeme kullanımının denetime alınması ve şartlara bağlanmasıdır. Bu maddelerde ele alınan esas husus, gündemde geniş yer edinen lüks araç konvoyları ve kamu kurumlarında gerçekleştirilen, zaman zaman haberlere de yansıyan gereksiz kalemlere yönelik abartılı harcamalardır. Geçtiğimiz yıllarda “çerez parası” olduğu savunulan bu harcamalar, bugünün tasarruf tedbirleri konusu haline gelebilmiştir. Tasarruf tedbirlerinde bu kalemin geniş yer tutması, yine tasarruf paketinin asıl hedefinin göz boyama olduğunun kanıtıdır. Çünkü

son dönemde özellikle medyada ve halk nezdinde bu harcamalar ciddi biçimde teşhir olmuş ve öfkenin hedefi haline gelmiştir. Yine son dönemde medyaya defalarca kez yansıyan, espi konusu haline gelmiş “çift maaş” veya gereğinden yüksek maaşlara sınırlama getirileceği açıklanmıştır. Böylece savurgan imajın düzeltilebilmesi adına paketin ilk maddeleri oluşmuştur.

SASIL FATURA EMEKÇİLERE KESİLİYOR

Elbette paket, yalnızca imaj çalışması ile sınırlı kalmamıştır. Tasarruf ve tedbirlerin en büyük hedefi, düşük gelirli kamu çalışanları olmuştur. Personel servislerinin kaldırılmasına karar verilmiş, bununla birlikte lojman kiralara da zam gündeme alınmıştır. Kamu alanında çalışan en düşük maaşlı kesimlerin elindeki kısmi olanaklar da böylece geri alınmıştır. Bir diğer yandan kamu alanında yeni istihdamın sağlanması resmi olarak bu paket aracılığı ile engellenmiş, yeni alımların yalnızca emekli olacakların yerine gerçekleşeceği belirtilmiştir. Halk için oldukça sınırlı olanaklar anlamına gelen kamu kurumlarının işleyişi, böylece daha da güçleştirilmiştir. Çünkü bu alanda istihdamın azaltılması, mevcut düşük dereceli kamu çalışanlarının sırtına daha fazla yük bindirmekte, esnek çalışma modelleri ile ağır çalışma koşullarına kapı aralamaktadır. Hayat pahalılığı ve

enflasyonun artış hızına yetişemeyen gelirler ile emeklilik eğiliminde düşüşün olduğu da bilinmekle birlikte bu durum, işsizliğin artarak devam edeceğine işaret etmektedir. Kamu yatırımlarının sınırlı şartlara bağlanması, sözde “sosyal devlet” perdesinin kalan parçalarının da sökülüp atıldığını göstermektedir.

Tasarruf paketi ile faşizm bir taş ile iki kuş vurmaya çalışmaktadır. Paketin içerisinde gerçek anlamda tasarruf sağlayacak, açıklandığı şekilde enflasyon ile mücadeleye yarar sağlayacak ciddi bir adım olmadığı açıktır. Bu paket ile hem kamu israflarının engellendiği ve devletin de tasarrufa katkıda bulunduğu imajı yaratılacak hem de düşük gelirli kamu çalışanlarının haklarından ve gelirlerinden kısılacaktır. Bu tedbirler, halkın öfkesini yatıştırmayı hedeflerken diğer yandan yine halkı daha ağır koşullara mahkum etmeyi hedeflemektedir. Faşizmin halkın öfkesini hissetmesi ve kaygı ile yatıştırmaya çalışması, koşulların sisteme karşı mücadeleye ne derece gebe olduğuna işaret etmektedir. Faşizmden gelen her adım, halkı daha da geri itmeye yöneliktir, onun tek hedefi sömürü ve talanı mümkün olduğunca daha ölçekli hale getirmektir. Bu derece pervasız hale gelmesi ise mücadelenin ne ölçüde elzem olduğunun, ölüm ve açlık koşullarından yalnızca direniş ile çıkılacağını göstermektedir.

İKİYÜZLÜ KAYYIMLARIN DEMOKRASİ SAVUNUCULUĞU

7 ayı aşkın bir süredir Siyonist İsrail'in soykırımcı saldırganlığına karşı Filistin halkının şanlı direnişi devam ederken direnişin gerçek destekçileri ile diğerleri arasındaki ayırım da belirginleşiyor. Direnişin "en büyük" savunucusuymuş gibi naralar atan devlet, şu an iktidardaki AKP-MHP bloku, Filistin için direnen gençleri tutuklamakta sakınca görmüyor. Bir de marifetmiş gibi gençlere sorgularında "İsrail'le ticareti neden istemiyorsunuz?" soruları sormaktan bir çekince görmüyorlar. Hatırlanırsa kamuoyunda yaratılan tepki ve gösterilen direniş karşısında İsrail'le ticaretin kısıtlandığı açıklanmıştı. Bunca zaman -5 ay gibi bir süreçte- ticaret olmadığını savunanlar jet yakıtı bile satıldığını, İsrail devletini beslediklerini itiraf etmek zorunda kalmıştı.

7 Ekim'de başlayan soykırımcı saldırganlığa karşı dünya halkları haklarının yanında saf tutarak eylemlere başladı. Bu eylemler halen devam etmekte. Yakın bir süreçte de ABD'de üniversite öğrencileri üniversite yönetimlerinin İsrail'le ilişkileri kesmesi ve daha birçok taleple eylemlere başladı. ABD üniversitelerinde başlayan bu eylemler birçok Avrupa ülkesine de yayıldı. İsrail destekçisi ABD-AB devletleri bu eylemleri şiddetle bastırmaya çalıştı. Binlerce öğrenci gözaltına alındı, öğrenciler işe alınmamakla tehdit edildi ve daha birçok baskıya maruz kaldılar. Bazı üniversiteler öğrencilerin eylemleri sebebiyle İsrail'le ilişkilerin kesildiğini iddia etti. Şu an da halen devam eden kampüs işgali gibi eylemler mevcut.

İÇERİDE BASKININ DIŞARIDA ÖZGÜRLÜĞÜN SAVUNUCULARI

ABD üniversitelerinde başlayan ve diğer ülkelere de sıçrayan öğrenci gençliğin direngen ve haklı eylemleri

ülkemizde de birçok tartışma konusu ortaya çıkardı. Türkiye'deki üniversitelerde öğrencilerin en ufak hak arama taleplerine saldırganlıkla yanıt veren üniversite yönetimleri, rektörler vs. ABD-Avrupa ülkelerindeki öğrencilerin eylemlerine yönelik saldırılara karşı "akademik özgürlük için endişe verici" yorumunu yaptılar. Kendi öğrencilerinin taleplerine saygı duymayan, aynı saldırganlıkla yanıt veren üniversite yönetimleri, öğrencilerden tepki topladı. ODTÜ, Boğaziçi Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ), Karadeniz Teknik Üniversitesi (KTÜ), Gazi Üniversitesi, Artvin Çoruh Üniversitesi, Sakarya Üniversitesi ve Sivas Cumhuriyet Üniversitesi gibi birçok üniversite dünyadaki Filistin eylemlerine yönelik saldırganlığı kınayan açıklamalarda bulundu. Bilindiği üzere özellikle ODTÜ ve İstanbul'da bulunan üniversiteler öğrencilere yönelik saldırganlıkla meşhur. Yemekhane protestoları, kayyım karşı eylemler gibi en demokratik hak arama eylemlerinde bile yönetimler kirli yüzlerini öğrencilere gösteriyor. Ancak üniversite yönetimleri başka bir ülkede olan hak gaspına karşı açıklama yaparken kendilerini "demokrasi savunucusu" ilan ediyor. Bu ikiyüzlülük teşhir edilmesi gereken bir noktada duruyor.

Öncelikle üniversiteye kayyım olarak atanan Naci İnci'nin akademik özgürlüğü ne kadar savunabileceği ise ayrı bir tartışma konusu. "Demokratik, özgür ve özerk üniversite" talebiyle yaklaşık 3 yıl önce öğrenciler ve akademisyenler tarafından başlatılan eylemleri "küçük bir elitist grubun eylemleri" ve "vandallık" olarak niteleyen Naci İnci, buna benzer bir olay başka bir ülkede yaşandığında bir anda hak savunucusu rolüne bürünüyor. Ayrıca "Üniversitemizde hak etmedikleri birtakım imtiyazlar talep eden, yönetici koltuklarını kendi özel mülkü zanneden ve bunlar elinden

alınca öğrencilerimizi kendi iktidar mücadelesine alet etmeye çalışan ve kendi ihtirasları için üniversitemize saldıranların, bugün ABD kampüslerinde Gazze'de yaşanan soykırıma karşı barışçıl yollardan seslerini yükselten kahraman öğrencilerle hiçbir ilgisi yoktur. Kendi çıkarları için kendi üniversitelerini itibarsızlaştırmaktan başka gündemi olmayan bu kişileri, en azından İsrail vahşetine karşı duran insanları kendi amaçlarına alet etmeyecekleri bir vicdani vasata davet ediyorum." diyerek gelen tepkilere karşı kendini haklı çıkarmaya çalışıyor.

Bir başka Filistin tepkisi de ODTÜ yönetiminden geldi. Her sene yapılan yürüyüşlerde polis işkencesiyle gündeme gelen ODTÜ'de yönetim de Naci İnci gibi benzer bir konumlanışa gitti. ODTÜ yönetimi sanal medyada yaptığı paylaşımında "Üniversite öğrencilerinin gösterdiği barışçıl tepkiye karşı gösterilen orantısız tepkiyi temel insan hakları ve akademik özgürlüğe vurulmuş bir darbe olarak kabul ediyor, derin bir üzüntü duyuyor ve şiddetle kınıyoruz" ifadelerini kullandı. "Akademik özgürlükten" bahseden ODTÜ nedense bahar şenliğini yasaklarken akademik özgürlüğün tanımını bir süreliğine unutuyor olmalı. Öğrencilere soruşturma açan, gözaltına alıran yönetim mezun ve misafirlerin okula girişlerini yasaklayarak öğrencilerin bir araya gelmelerini engellemeye çalışıyor.

Yasaklarla gündeme gelip öğrencilerin eylemlerini ABD üniversitelerindeki eylemlerden bağımsızlaştırmış gibi bir algı yaratmaya çalışsalar da iki yerde de öğrencilerin yaptığı eylemler meşru ve haklıdır. Biri işgalci İsrail'e karşı tepkiyken bir diğeri de demokratik hakları kullanabilme isteğidir. Öğrencilerin kayyım istememesi, şenliklerini hiçbir engel olmadan gerçekleştirmek iste-

meleri bunların en bariz örnekleridir. Ancak üniversite yönetimleri kendi öğrencilerini marjinalleştirip eylemlerin niteliğini ayırtıyor. Üniversite-deki eylemler yönetimlere yönelik de olduğundan kendini koruma amaçlı bu adımları atmak zorunda kalıyor. Kısacası dışarıda özgürlük savunucuları içeride birer baskı aygıtına dönüşüyor.

ODTÜ, Boğaziçi gibi üniversitelerin Filistin eylemlerine destek çıkmaları hem ikiyüzlülükleri hem de Filistin davasının genişçe bir kesim tarafından sahiplenilmesinden de kaynaklıdır. Nasıl bir sahiplenme olduğunu ayrıca incelemek gerekir. Çünkü ülkemizdeki Filistin savunucuları gözaltına alınıp tutuklandıklarında hiçbir ses çıkarmayan üniversite yönetimleri ABD'de benzer bir olaya tepkilerini sunmuşlardır. Dolayısıyla Filistin davasını sahiplenmeleri de aslında kendi çıkarları gereğidir. AKP-MHP bloku da uzunca zaman kitleleri Filistin savunucusu olduğuna inandırmış, Filistin için direnen gençleri Taksim Meydanı'nda işkencelerden geçirmekte bir sakınca görmemiştir. Sormak gerekir: Nasıl bir Filistin savunucusu Filistin için direnenleri şiddetle bastırma yolunu seçebilir? Kısaca, üniversite yönetimleri iktidar bloku gibi riyakâr davranmışlardır ve "özgürlük" adına büyük büyük laflar etmektedirler. Ancak biliyoruz ki "akademik özgürlük" gibi bir dertleri olsaydı bugün üniversitelerde kayyımdan bahsetmezdik.

Filistin direnişi ülkemizde çeşitli sınıf katmanlarından kesimler tarafından sahiplenilmektedir. Bunda Filistin direnişinin haklılığı, işgal altında oluşu, ABD karşıtlığı ve din gibi etkenler mevcut. Bunun yanı sıra bu kesimlerden insanlar çeşitli dünya görüşlerine sahipler: din-cilerden komünistlere kadar. "İsrail'le ilişkilerin kesilmesi", "Filistin'e destek" gibi talepler halk kitlelerinin haklı talepleridir ve bu talepler etrafında eylem birlikleri kurulabilir. Eylem birlikleri cephe oluşumu gibi ileri bir birlik olarak görülmemeli. Biz Filistin halkına karşı İsrail saldırganlığının gündemden düşmesine izin vermemeli; kampüslerde, iş yerlerinde, meydanlarda İsrail vahşetini teşhir etmeliyiz. Bunu da geniş genç ve halk kitleleriyle buluşarak yapmalıyız.

ZEHİRLİ AĞACIN MEYVESİ DE ZEHİRLİDİR...

Kobanê kumpas davası sonuçlanmasının ardından belli pratik kazanımları, kayıpları ve çelişkileri üzerinden değerlendirmemiz gerekiyor. Tartışmayı bu eksenle ele alırsak fazla detaya boğulmadan meselenin geçmişi ve sınıfsal özünü konu edeceğiz.

2014 yılında IŞİD'in Kobanê saldırısıyla başlayan süreç ve beraberinde gelişen halk direnişi Kürt Ulusal Hareketinin de öncülüğünde bir serhıldana, adeta bir ulusal kurtuluş davasına, hatta dünya demokratik hareketinin cephe savaşına dönüştü. Gün geçtikçe büyüyen serhıldan başta Kürdistan'ın dört parçası olmak üzere ve geniş demokratik kesimin katılımıyla da dünya kamuoyunda büyük bir yankı buldu. Tüm dünya gericiliğinin ürettiği bir mekanizma, kullanışlı aparat olarak karşı durulan ve bu direniş karşısında yenilgiye uğrayan yalnızca IŞİD olmayacaktı. Tıpkı IŞİD gibi kendini emperyalistlerin bölgedeki genişleme politikalarına sadık bekçileri olarak konumlandırıran, uşaklıkta yeminli TC de bir yenilgi ile, Kürt ulusunun zaferi ile birlikte kaybeden olarak anılacaktı.

Meydanlarda "Kobanê ha düştü ha düşecek" narası atan Erdoğan ve faşist TC cephesinde kaygı uyandıran en önemli meselelerden biri Rojava'da Kürt ulusu lehine bir kazanımdı. Bu kazanımın Türkiye Kürdistanı'na da yayılması ve TC'nin hâkim olduğu pazardaki Türk gericiliğinin menfaatlerinin baltalanacak olmasıydı. İşte bu kaygı TC'nin bu dönemdeki politikalarını belirleyen esas neden oldu. Kobanê'nin özellikle Türkiye Kürdistanı'ndaki önemini gören TC buradaki demokratik kazanımı önlemek için bir çabaya girişti. Bunun için yapabildiği şey Kürt ulusal ve demokratik direnişini desteksiz bırakmak oldu. Türkiye'deki Kürt hareketini etkin bir karşı koyuşa sürükleyen de bu tutum oldu. Kobanê serhıldanına yönelik bu haince tutuma karşı Türkiye'de başta Kürt demokratları, ulusal direnişçileri olmak üzere binlerce kişi Kobanê direnişini büyütme, bu onurlu direnişi sahiplenmek için ayaklandı. Faşist TC tüm gücüyle direnişi bastırmaya çalıştı. Hatta paramiliter güçlerini de direnişi kırmak için kullandı. Bunu Kürt ulusunun kazanımları üzerine kurmuş oldukları

çöktürme planının bir parçası haline getirmek meselesinde herhangi bir beis görmedi.

TC'nin direnişi kırmaya yönelik gerçekleştirmiş olduğu saldırılar sonucunda onlarca kişi katledilmiş, yaralanmış ve yüzlerce insan tutsak edilmiştir. Ama ne emperyalistler ne de onların iş birlikçileri emellerine ulaşabildi ve Kobanê direnişi zaferle sonuçlandı. "Çözüm Süreci" adı altında Kürt Ulusal Hareketinin kazanımları denetim altına alınmış, tıpkı göstermelik Batı demokrasisinde olduğu gibi reform adı altında Kürt ulusunun kültürünü, dilini ve tarihini kendisine propaganda malzemesi haline getirdi. TC, 7 Haziran seçimleri sonrasında, seçimde yaşamış olduğu hezimet karşısında sözde barışmak istediği Kürt ulusuna eşine ender rastlanır bir saldırıda bulunarak bir kez daha demokrasinin halk lehine sonuçlarına karşı acizliğini sergiledi. Çözüm süreci olarak inşa edilen süreçte belirgin bir biçimde kazanımlar sağlayan Kürt Ulusal Hareketinin reformist ve uzlaşmacı politik hattına dahi tahammül edemeyecek kadar aciz bir faşist devlet gerçekliğiyle karşılaştı. Uzlaşmacı retorik bir anda aşırı saldırgan bir milliyetçi retoriğe evrildi. Faşizm kavramına mesafe koyanlar bir kez daha "hayal kırıklığı" yaşadılar. Kürt ulusal direnişini kriminalize etmek için temeli 2014 MGK toplantısında tartışılan, "çöktürme planı" adını verdikleri inkâr ve imha politikalarına bir yenisini ekledi. Halk üzerinde açık terör eylemleri gerçekleştirildi. Bu inkâr ve imha siyasetinin bir sonucu olarak pek çok HDP üye ve yöneticisi tutuklandı. Bu tutuklamalara gerekçe ise Kobanê direnişinin haklı isyanıydı!

Egemenlerin ve iş birlikçilerinin Kobanê hezimetini sonrasında ortaya konan bu saldırılar IŞİD'in intikamını alırcasına azgınlaşmıştır. Geçtiğimiz günlerde görülen Kobanê kumpas davasının karar duruşması sonrasında mevcut hukuka, yasalara rağmen verilen 400 yıla aşkın cezalar bunu en net bir biçimde göstermiştir.

Bu sürecin bize göstermiş olduğu başka bir gerçeklik ise sistem içi reformist

uzlaşmacılıkla yenilebilecek herhangi bir gerici gücün olmadığıdır. Gericilik yenilgiyle karşılaştığında devlet olanaklarını en ileri derecede kullanmaktan asla çekinmediğini, onu engelleyebilecek yegâne güç olarak emperyalizmin de bu gericiliğe açık ya da gizli destek vermekten başka bir yola girmediğini gördük. Amaçlanan bir kazanım için ülkenin içinde bulunduğu sistemin ve sosyoekonomik yapının doğru tahlilinin zorunluluğudur. Faşizmi, salt "saray faşizmi" olarak ele almak faşist ideolojinin hakiki yönünü kavrayamamak, beraberinde ortada gerçekliğe dair bir tahlil ya da bir tez olmadığını gösterir. Faşizm bir bütün olarak TC'nin kuruluşundan itibaren onun bir gerçeğidir. Bu yüzdendir ki Kürt ulusunun sistem içi kazanımlarına dahi ortaya konan tahammülsüzlük karşısında çözüm reformist uzlaşmacılığa değil ancak ve ancak Halk Savaşının zaferi ile nihai kazanım elde edilebilecektir.

Şimdi de meselenin başka bir yönüne değinelim. Kürt Ulusal Hareketinin güncel meseleye karşı ortaya koymuş olduğu konumlanış da belli birtakım şeyleri anlamlandırmak açısından önemli bir yerde duruyor. 7,5-8 yıllık tutsaklık sürecinden sonra tahliye edilen Sebahat Tuncel ve Gültan Kışanak'ın "hak-hukuk, adalet" taleplerinin, bunun yanında hâlâ "barışa" ve bu barış sonucu kazanılacak bir sözde özgürlüğe dair ısrarın dün olduğu gibi bugün de gerçekçi olmadığını göstermiştir. Kobanê kararlarıyla anlatılmak istenen gayet açıktır. Asıl tutsak edilmek ve yok edilmek istenen Kürt ulusunun iradesidir. Asıl kurtuluş yolunun; halkın iradesine, çıkarlarına dayanan devrimci yolun propagandasını yapmak yerine meselenin sınıfsal yönünü görmezden gelen, faşizm gerçeğini ıskalayan, ulusal sorunun özünü karartan tutumları içeren uzlaşmacı tavırda direktmek kaçınılmaz olarak inisiyatifi egemenlere bırakmak olmaktadır. Oysa her türden devrimci talep gibi demokratik talepler de egemenlerin inisiyatifine bırakılmayacak denli onların sonunu getirir. Bunun farkında olan egemenlerin tamamen gerici olmaları kaçınılmazdır. Demokratik gelişmelere tahammül edememelerinin gerisinde halk inisiyatifinin yıkıcı gücü

vardır. Suriye Kürdistanı'ndaki (Rojava) seçim sürecini dahi bir suç unsuruna dönüştürmek isteyen TC için demokrasi kendi gerici-feodal ve iş birliği düzeninin bekasından ibarettir. Bundan çıkacak tek sonuç vardır: Faşizm...

Kobanê davasındaki gerici tutumun temelinde açıkça faşizm bulunmaktadır. Faşizmi nasıl yenebileceğimizin tarihsel deneyimleri bugün çok daha fazla konumuz olmalıdır. Kuşkusuz tarihsel deneyimlerin kazanımı bir yere kadardır. Daha fazlası günün deneyiminin kavranmasıdır. Kobanê yargılamasına karşı halkın özgürleştirici eylemine hız kazandırmak, asla bıkmamak, doğru fikrin ve politikanın gücüne inanmak ve eylemde yürekli davranmak hareketimizin asli özelliği olmalıdır. Geleceği kuracak iradenin halka dayanan irade olacağından asla şüphe duymamak gerekir.

Neye karşı savaşılacağı bilinmiyorsa kime karşı savaşılacağı meselesi de çözümsüzlüğe mahkûm bir süreci kuşkusuz beraberinde getirecektir.

Hapsedilenlerin "içeriden alınması" onların devrimci, ilerici, faşizme düşman fikirlerini halka mal etmekle mümkündür. 1 Mayıs tutsakları gibi Kobanê tutsakları için de geçerli bu tutumu politikamızın, örgütlenmemizin, propaganda ve ajitasyonumuzun temeli yaparak hareket edeceğiz. Yenilgi, gerileme hali sadece fiziki olarak mümkündür. İdeolojik ve politik olarak devrimci tutum, demokratik tutum ve daha da ilerisi komünist tutum yenilmez. Başkan Mao'nun açıklığı kavuşturduğu gibi halkın tarihsel yasası "yenilmek, yenilmek, gene yenilmek, ta ki kazanıncaya kadar"dır. Bu zayıf ve güçsüz devrimci hareketin tarihsel sürecinin yasalaşmış kuralıdır. Yenilgiden öğrenerek ilerlemek bu sürecin özne tavrıdır. Halkın kazanmaya muktedir olduğu gerçeği ise bu sürecin objektif durumudur.

Güçlü bir irade için halkın tarihsel yasasına sadık kalalım. 1 Mayıs tutsaklarına, Kobanê tutsaklarına yalnız olmadıklarını hissettirelim...

Demokrasi İçin Örgüt

Demokrasi ve devrim ilişkisi devrimci hareketin temel tartışmalardan biridir. Ülkemizde demokrasinin varlığı, niteliği ve gelişme şartları hakkında yığınla görüş vardır. Devrimci hareketin tarihi boyunca da bu görüşler birçok kez karşı karşıya gelmiştir. Kuşkusuz bu karşı karşıya gelmeler ortak hedefleri, kaygıları, yaklaşımları da içerdiği için düşmanca olmaktan çok karşılıklı ikna amacı güden türdendir. Buna rağmen konunun devrim bakımından, sınıf mücadelesinin seyri bakımından taşıdığı önem “ikna amacı”nın ötesinde tavırları, idolojik yargılamaları da içerir ve içermelidir.

Son dönemde yaşananlar demokrasi için mücadelenin önündeki zorlukları görmek ve bunların nasıl alt edileceğini bir kez daha tartışmak gerektiğini göstermektedir. Çünkü mücadele biçim ve yöntemleri bununla sıkı sıkıya ilişkilidir. Halkın söz ve eylem özgürlüğünün derecesi halkın devrim için örgütlenmesinin olanaklarını belirler.

Gezi İsyanı halkın söz ve eylem birliğine duyduğu ihtiyacı görkemli bir şekilde ortaya koymuştu. Kendiliğinden yükselen bir demokratik dalga olarak Gezi İsyanı birçok devrimci hareketin de kendini sorgulamasına neden olmuştu. Kitlelerde bu kadar somutlaştığı halde demokrasi mücadelesinin gerçek anlamda, bir devrimci öncü tarafından örgütlenemiyor oluşu kitlelerle ilişkilerdeki çok ciddi zafiyetin bir göstergesi olarak görülmüştü. Gezi’de beliren bu durum ondan sonraki dönemin özelliklerini daha anlaşılır hale getirecek türdendi. Halk söz ve eylem özgürlüğünü ileri derecede bir aktiviteyle ortaya koyduktan sonra yöneten ve egemen güçler çok sıkı ve güçlü önlemlerle halkta beliren özgüveni, inancı ve devrimci eğilimleri bastırmak için tam bir uğraşa giriştiler. Öyle ki bu uğraş Gezi İsyanı’yla doğrudan bir ilişkileri olmadığı halde, bu isyanı desteklemeleri, takdir etmeleri nedeniyle Osman Kavala gibi yabancı güçlerle iyi ilişkileri olan varlıklı insanların dahi hukuku yerle bir eden itham ve yöntemlerle cezalandırılmalarına kadar vardı. Bu yolla bir ölçüde “devlet karşıtlığı”nı somutlaştıran iktidar eleştirisine tahammül edilmeyeceği gösterildi. TC’nin kuruluşundan itibaren sahip olduğu bu tahammülsüzlük hali onun zayıf bir burjuva sınıfına, esas olarak feodal sınıflara, ilişkilere, yapılar dayanan bir devlet sistemine dayanmasından kayıtlıdır. Burjuvazinin, feodalizme karşı mücadelesi sürecinde

gelişen demokrasi bilgisi, kültürü bizimki gibi devletlerde sadece “dışarıdan” ve mahsur olmayacak kadar geçerlidir. Tüm emperyalizm için de bu “yeterli” bir demokrasidir! Kendi ülkesinde gelişmiş demokrasi anlayışını uygulayan emperyalist devletler bizimki gibi ülkelerdeki sınırlı ve esasen anti demokratik uygulamaları destekler. Kuşkusuz bu onun sınıfsal niteliğinin kaçınılmaz bir sonucudur. Onun çıkarları devrimini yapamayan ve yapamayacak durumda olan “geri kalmış” devletlerden yanadır. Bu nedenle en gerici güç odakları ile de büyük ve tam bir dayanışma içinde hareket ederler... Göstermelik ve sınırlı itirazları, tartışmaları da bu gerçeklik üzerine bir örtü gibi çekmek üzere kullanırlar. Özellikle Avrupa devletlerinden demokrasi uman liberal güçlerin temel yanılgısı Avrupa devletlerindeki demokrasi seviyesini sınıf çıkarlarından kopuk bir şekilde “medeniyet seviyesi” gibi idealist bir yaklaşımla kavramalarıdır. Sanıyorlar ki bu devletlerdeki demokrasi sınıf savaşımından bağımsız ve sınıf çıkarlarından ayrı insan olmanın gereğince şekillenmiştir. Oysa bu devletlerde de demokrasinin rafa kaldırılabilceği bir gerçektir. Devrim şartlarında ya da belirleyici derecede önemli politik meselelerde buralarda da halkın söz ve eylem hakkı sınırlandırılır, saldırılarla geriletilir. Son Filistin sorunundaki devrimci-demokratik duyarlılığın uğradığı saldırılar buna net bir örnektir.

Komünist hareket demokrasinin içeriden, gerçek devrimci güçlere dayanarak geliştirilebileceğini ileri sürerken emperyalizmin bizimki gibi ülkelerdeki demokrasi güçlerine düşmanlığına da dikkat çeker. Bu düşmanlık ancak ve nihayet gerçek ilerici güçlerle alt edilebilir. Bununla birlikte demokrasi mücadelesi bir devrim sorunu olarak ele alınmalıdır görüşünü ileri sürer komünist hareket. Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki demokrasi seviyesine ulaşmak için de gerekli olan budur ve bu seviyenin daha ötesine, halk için demokrasi seviyesine, sosyalist demokrasi varmak için de. Bu “demokrasi”nin sınıfsal karakteriyle ilgili bir durumdur. Burjuva demokrasisi burjuvazinin çıkarları temelinde inşa olan bir demokrasidir. Kapitalizme karşı mücadele özel mülkiyetin kutsallığı, dokunulmazlığı ile sınırlıdır. Bu mülkiyet biçimi tekelciliği, geniş kitleleri mülkiyetsiz kılmayı içerir. Kendi başına mülkiyet kavramının mülkiyetsizleşmek olduğunu bilmek gerek. Mülkiyetine aldığı bir eşyadan başkalarının faydalan-

ma hakkını yol eden özel mülkiyetçilik tarihsel rolünü tamamladıktan itibaren tamamen gerici bir niteliğe kavuşur. Bu, tekelciliği ve geniş kesimleri mülkiyetsizleştirmeyi de içeren derin ve kapsamlı bir gericiliktir. Günümüzdeki yoğun mülksüzleşme bu gericiliğin ulaştığı seviye olarak değerlendirilmelidir. Sadece mülksüzleşme değil demokratik haklara, eylemlere, taleplere yönelik saldırıların da bu gericiliğin seviyesine işaret ettiğini söyleyebiliriz.

Artan saldırılar ve gelişen şiddet tüm kapitalizmin içinde kıvranıp durduğu ekonomik krizin kaçınılmaz sonucudur. Önümüzdeki süreçte bu saldırıların ve şiddetin artarak devam edeceğinden emin olabiliriz. Bir süredir dikkat çektiğimiz savaş koşulları da bu krizle bağıntılı objektif bir gerçekliktir. Ülkemizdeki gidişat da bu yöndedir. Politikalarımızı, eylemlerimizi, örgütlenmemizi bu gidişatla birlikte tartışmalı ve saptamalıyız.

İDEOLOJİK SALDIRI

Son dönemde halka ve halkın devrimci-demokrat öncülerine yönelik artan saldırıların niteliği ve sürekliliği içinden geçtiğimiz dönemin özellikleri hakkında daha derin düşünmemiz gerektiğini göstermektedir. Devletin niteliğine dair ileri sürülen liberalizme dayalı fikirlerin özellikle 2000’li yıllardan itibaren iflas ettiği, pek de savunulamadığı, en ileri savunucularının dahi iddialarından geri adım bilinir. Süreçleri ve devleti de halkın çıkarları açısından yorumlayanlar için bu gelişme malumun ilanından ibaretti. Sovyetler Birliği’nin, yüzündeki “sosyalist devlet” maskesini atmasından sonra kapitalizmin “tam zaferini” kutlamaya başlayan liberallerin “büyük” iddiası 2000’li yıllarda kendiliğinden çökmüştü. 2008’deki derin ve kapsamlı kriz bu çöküşün resmi olarak kayıtlara geçmişti. Halkın çıkarlarını temel alanlar için bu “malumun ilanı”ydı kuşkusuz ve buna her seferinde dikkat çektik. “Tarihin sonu”nu ilan edenlere “son sözü söylemeye muktedir proletaryanın” kavgasının henüz kabarmakta olduğunu açıklayarak yanıt verdik. İçinde olduğumuz çağın proleter devrimler çağı olduğu gerçeğini karartmak üzere ileri sürülen “ideolojilerin sonu” safsatasının tarihin belli bir dönemindeki değersiz bir manipülasyon olarak hatırlanacağını savunduk. Haklı mıydık? Kesinlikle haklıydık. Ekonomik krizin derinliği ve dünya halklarına yansımaları yönetenlerin ideolojisini tartışmasız ele verdi ve halkların bu ideoloji içinde yeri zulme

ve talana uğramak dışında hiçbir şeydi. Devletler “büyük ve yıkılmaz” denen şirketleri “kurtarmak” üzere adımlar attıklarında halkların geleceğini derin bir kuyudan ibaret kuyulara bırakmışlardı. Dümen bu yöneticilerde olduğu sürece bu “sonsuz” derin kuyu halkların içine yuvarlandıkları bir çukur olmaya devam edecekti. Şimdiye kadarki seyir bunu doğrulamaktadır. Devletlerin her adımı halklar için kuyuya yuvarlanmak oldu. En son Filistin’de Gazze halkının yaşadığı büyük kıyım bunun tartışılmaz ispatı değil midir? Filistin halkı ile “en ileri” derecede dayanışma içinde olduğu sürülen devletlerin dahi İsrail ile ve onun “tam destekçi”leriyle kurdukları ilişkinin “hiçbir şey olmamış, olmuyormuş” gibi sürdürülmesi ve bu ilişkilere halktan gelen tepkilerin “çok sert” önlemlerle bastırılması halkların “dikkate alınmadığını” göstergesi değil miydi? Gazze’ye yönelik saldırının salt İsrail Siyonizminin çıkarlarını temsil etmediğini özellikle ABD emperyalizminde somutlaşan tüm dünya gericiliğinin çıkarlarını temsil ettiğini hatırlatarak bu görüşün doğrulandığını ifade edelim. Ekonomik kriz derinleşiyor. Tüm dünya enflasyonun pençesinde. Devletler enflasyonla mücadele adı altında zengini daha zengin yapan politikalar izlemekteler. Bu onlar için kaçınılmazdır. Hizmetinde oldukları sınıf zenginler sınıfıdır ve sistem onların varlığında ve güçlenmesinde işleyen bir sistemdir. ABD’de enflasyonu düşüren faiz politikasından geri dönüş beklentisi zayıfladı. Çünkü enflasyon “yeterince” düşürülemedi. Rezerv para olarak Dolar değer kaybetmeye devam ediyor. BRICS ülkeleri de rezerv paradan uzaklaşmayı sürdürüyor. Bu bize tüm devletler için krizden kurtuluş yolunun tıkalı olduğunu gösteriyor. Yoksullaşma, işsizlik ve bunlara bağlı olarak gelişecek her türden yoksunluk önümüzdeki dönemin temel özelliği olarak büyümeye ve yayılmaya devam edecektir. Egemenlerin halklara sunabileceği hiçbir şey kalmamıştır. Elbette saldırmaktan başka...

Altın alımlarıyla ilgili açıklamalarda halkın altın alma eğilimi üretimsizlik, fadasızlık nedeniyle eleştirilmekte. Oysa devletler ciddi derecede altına, gümüşe yönelmekte... Devletlerin ödenemeyecek derecede birikmiş borcu var ve hegemon devlet olarak ABD bu konuda başı çekenlerden birisi. Kuşkusuz üretici güçlerden biri olarak bu onun “kaplan” kimliğine ciddi bir zarar vermiyor. Fakat rezerv para olarak Doların güven kay-

lenmek ve Savaşmak!

betmesi ABD'nin geleceği hakkındaki şüpheleri artırmaktadır. Bu şüphelerin siyasete yansması kaçınılmaz... Doların altın karşısındaki değerinin düşmesiyle başlayacak ekonomiyi dengeleme süreci tüm devletlerin ekonomisindeki mevcut illüzyonu bozacak ve gerçeklik yeniden tanımlanmak zorunda kalacaktır. Altın alımlarının genel olarak yükselmekte oluşu sürecin yönüne işaret ediyor. Bu ekonomik alt üst oluşun siyaset alanına yansımaması beklenemez.

Türkiye ekonomisi bu süreci zaten yaşamaktadır. Son yasal düzenlemeler ve kitlelerin eğimine, yönelimine, eylemlerine yönelik saldırılar, anayasal seferberlik tanımının yenilenmesi ekonomideki olumsuz gidişatin olası yansımalarına hazırlık niteliğindedir. Ekonomide “normale dönmüş olmak” halkın üzerindeki yükün azalması, ekonominin refaha kavuşması anlamına gelmiyor. Sadece egemenlere nefes verecek sıcak para için uygun koşulların oluşması anlamına geliyor. Süreç halk aleyhine sonuçlara gebe. Bunlardan biri ekonomik bunalımın neden olacağı olağanüstü hallerdir. Baskılanmış dolar kurunun sistemi parçalayacak derecede kontrolden çıkması olasılığına dair yorumlar, Mehmet Şimşek'in “alım yapmasak Dolar daha da düşer” demeci her iki yöndeki tehlikeyi içermesi bakımından dikkat çekicidir. Son günlerdeki sıcak para girişiyle yüksek faizli tahvil alımlarının artması Türkiye'deki talanın devam ettiğini gösteriyor. Normalleşme bundan ibaret!

Tüm bu süreç boyunca gerçekleri açıklamakta, halkları gerçekler konusunda aydınlatmakta ve harekete geçirmekte esasen başarısız olduğumuzu birçok defa söyledik. Bu başarısızlığın bir nedeni hiç kuşkusuz devletlerin her türden saldırısının bir biçimde sonuç almasıdır. Komünist harekete karşı hareketin geliştiği, kitlelere yayıldığı, hatta iktidar öbeklerine dönüştüğü neredeyse tüm alanlarda ilgili ülke devletleri kapsamlı, emperyalizmin tam iş birliğine dayalı politikalarla geçici ama sonuçta günde etkili başarılar elde ettiler. Bunun geniş kitlelerde güven sorunu yarattığından şüphe edilemez. Kitlelerin sonuç olarak ve aslında bilimsel olarak da “başaracak hareketlere” ilgi göstereceğini unutmamak gerekir. Elbette bu “saldır, kaybet, saldır, kaybet ve yeniden saldır, ta ki kazanana kadar” ilkesinin nesnel gerçekliğini reddetmez. Halkın güvenini kazanmak birçok yenilginin ürünü olarak

edinilen tecrübenin somutlaşmasıyla olasıdır. Son çeyrek yüzyılda komünist hareket önemli gelişmelere imza attığı gibi kapsamlı yenilgileri de tattı. Yenilgiler tecrübe hanemize başarısızlıkları-mız olarak yazılmıştır. Bu başarısızlığın kitlelerle ilişkilerimizde ciddi bir güven sorunun yarattığına da birçok kez dikkat çektik. İçinde olduğumuz süreç henüz böyle bir süreçtir. Alt etmemiz gereken bu zorlu sürecin sonunda kazanacağımızı biliyoruz. Çünkü halkın çıkarları bunu bize emrediyor!

Alt etmemiz gereken düşman hem halk kitlelerine hem de tüm devrimci-demokratik harekete saldırmaktadır. Ekonomik krizin belirgin dalgalarından birinin politik saldırılar olduğundan sanırız artık kimsenin bir şüphesi kalmamıştır. “1 Mayıs Alanı Taksim'dir” anlayışıyla hareket eden ve yasaların da onayladığı biçimde 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama hakkına sahip çıkan çok geniş bir kesim bu saldırıların hedefi olmuştur. Halihazırda 73 kişi “Taksim'de ısrar”dan ötürü “suçlu”dur. Taksim'i kapatanlar yönetmekte, Taksim'de ısrar edenler hapistedir! Devlet “her şeye ve her duruma rağmen dediğim veya yaptığım yasadır” anlayışıyla hareket etmektedir. Bu anlayışın güne ait olmadığını biliyoruz. Kurulalı beri TC bu biçimde yönetilmektedir. Bu tarz yönetimin temelinde egemen sınıfların güçsüzlüğü, daha ileri biçimlerdeki çaresizliği ve kitlelerdeki eğilimin esasen devrim olmasından ötürüdür. “Bıraksalar Afyon ovasına atlayacak olan” bir kitle gerçekliği söz konusudur. Bu nedenle kitlelerin önüne duvarlar örmek, onu karanlığa zincirlemek, gerekirse kırbaçlamak devletin temel yönetme anlayışıdır ülkemizde. Darbelerin de temel nedeni bu yönetime biçimidir. Yönetici katmanlar bağlı oldukları sınıfların çıkarlarını karşılamakta başarısız kaldıklarında “ihtiyaçlara yanıt vermek için” zapt-ı rapı seçmek zorunda kalırlar. İş birlikçi karakterleri bakımından da emperyalizme hizmet onlar için temeldir. Emperyalizmin içinde kıvrandığı ekonomik bunalımın ihtiyaçlarına göre biçimlenen bizimki gibi devletlerde artan “hukuksuzluk”, keyfilik, yasa tanımazlık bir seçenek değil, bir zorunluluktur. Erdoğan'ın “anti kapitalist” söylemini belki de bu zorunluluğun bir yansıması olarak değerlendirmek gerekir. Elbette bunu söylerken bu gerici karakterin manipülasyon “yeteneği”ni de unutmamalıyız! Bu saldırıların niteliğini anlamak bakımından ulusal harekete yönelik

politikalar özel bir önemdedir. Filistin ulusal davasındaki sözde “ezilen ulus taraftarlığı” aslında Kürt ulusal davası karşısındaki tutumlarda ifşa olmaktadır. Ki Filistin ulusal davasındaki tarafgirliğin de 1 Mayıs tutuklamalarında bir yalandan ibaret olduğu zaten somutlaşmıştı. İsrail ile ticaretin sürdürülmesine karşı yükselen sesler Filistin ulusal davasına ihanetin deşifre edilerek sonlandırılması amaçlıyordu, hatta daha da ötesi bu sesler Filistin halkının ihtiyacı olan desteği içeriyordu. Bu “demokratik” talebe ve eyleme yönelik saldırılar nihayet bu desteğin “suç” kapsamında değerlendirilmesiyle sonuçlandı. Filistin ulusal davasına devrimci-demokratik yöndeki destek halihazırda bir Türk mahkemesinde suç kapsamında yorumlanmakta. Bu desteği sunan gençler hapistedir!

Kürt ulusal hareketine karşı keskin dışlayıcı tavrın da Filistin ulusal davasındaki tavrı gibi “hukuksuzluk” içerdiğini görüyoruz. Çözüm süreci denen dönemdeki tüm uygulamalar, açıklamalar, tavırlar günümüzde sadece ulusal hareketin suçları olarak değerlendirilmeye çalışılmaktadır. Kobanê davasındaki suçlamalar ve verilen cezalar bu tür değerlendirmelerin bir sonucudur. HDP'nin kapatılması çağrısı ve davası ile başlayan sürecin basit bir parti kapatma davası olmadığı kısa bir sürede ortaya çıkmış durumda. Tüm hareketin yok edilmesini amaçlayan bir süreç işlemektedir. Bu süreç çözüm sürecinin tüm kazanımlarını ortadan kaldırmayı içeriyor. “Macun tüpten çıkmıştır, geriye dönüş olamaz” dendikten sonra şimdi macun gerisin geriye tüpe tıktırılmaktadır! Faşizmin her türden yasallığı, realiteyi reddeden tutumunun farkında olmayanların bu açmazı bugün ayan beyan ortadadır. Çözüm sürecinin ileri çıkmış, ünlenmiş unsurlarının büyük çoğunluğu bugün “çekilemedikleri” için hapiste ya da yurt dışında özellikle de Avrupa'dadır. Çözümün yasallığına sığınan anlayış yasallık sınırlarını zorlamak adına mücadeleyi göze alamadılar. Faşizm gerçeğine çarpan iradeleri esas olarak kırılmış olan bu arkadaşların çözüm sürecini kavrama ve sürdürme iradelerinin sorgulanması gerekir elbette. Ancak bundan da öte bu sürece yön veren politikanın ulusal sorunu devrimci olmayan yoldan “çözme” anlayışı olduğunu unutmamak gerekir. Demokrasi ile devrim arasındaki doğrudan ilişki bu sorun ekseninde de geçerlidir.

Önümüzdeki süreç demokrasinin tüm

ülkelerde gerileyeceği bir süreç olmaya adaydır. Filistin ulusunun direnişine en son Refah'ta gerçekleşen katliamlar emperyalizmin derin bunalımının ve haksız savaşlara başvurmaktan çekinmeyen karakterinin bir ürünüdür. Bu katliamlar ne Netanyahu'nun aşırı milliyetçi ve yobaz gericiliğinin ürünü olmaktan ibarettir ne de HAMAS'la sınırlı bir saldıdır. Dünya halklarına gösterilen tahammülsüzlüğün bu derecede yükselmesi ekonomik krizin vardığı boyutla ilgilidir. Hemen ekleyelim ki aşırı milliyetçi ve yobaz gericiliğin katliamlara giriştiği tek yer Filistin değildir. Yakın zamanda Hindistan'da yerli kabilelere yönelik de katliamlar gerçekleştirilmiştir. Halkların devrimci ve demokratik eylemlerine, amaçlarına yönelik bu saldırıların gerisinde haksızlıkların baş mimarı ve baş destekçisi emperyalizm vardır.

Emperyalizm sadece ekonomik kriz yaşamıyor. Bunun devamında derinleşen bir hegemonya krizi de yaşamaktadır. Emperyalistlerin nihai olarak ortaklaşacakları, emperyalizmin ultra emperyalist bir aşamaya varacağı iddiası bir kez daha gerçeklerin tunçtan zırhına çarpılmaktadır. ABD'nin Dolar üzerinden kurduğu hegemonya çatırdamaya devam ediyor. ABD'de enflasyonla mücadeledeki başarısızlık bir hegemonya aracı olan Dolar'ın güç kaybetmesine neden oluyor. Dolar'a endekslili Dünya ekonomisi için gelecek günler bizim gibi ülkelerdeki sorunların devrimci çözümünü dayatacaktır. Demokrasi beklentisini açıklığa kavuşturmak, meselenin sınıfsal özünü her daim aydınlatmak görevi kapsamlı bir mücadeleyle birlikte değerlendirilmelidir.

Her gerçeklik bu mücadeleyi destekler ve büyütür niteliktedir. Demokrasi ile devrim arasındaki ilişki bize devrim için çok geniş bir kesimle ortaklaşma olanağı sunmaktadır. Hemen her tür demokratik taleple olabildiğince ilişkilirmek, kitlelerin meşru ve haklı taleplerini halkın söz ve eylem hakkıyla birleştirmek komünistlerin bakış açısında ihmal edilemez bir görevdir. Hindistan komünistleri bize bunu öğretmektedir. Filistin halkıyla dayanışma eylemleri bize bu olanağın büyüklüğünü ve devrimcileşme zorunluluğunu öğretmektedir. Kobanê yargılaması ve sonuçları bu bakımdan ders niteliğindedir. Doğrultumuz halkların meşru ve haklı talepleriyle aynıdır. Hedefimizi ve yöntemlerimizi halklara mal etmek ise bizim olmazsa olmaz görevimizdir...

ÖRGÜTLENMEK BECERİSİNDE İDEOLOJİK PERSPEKTİF

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Toplu sosyal sorunlar derinleşmekte, kitlelerin devrimci hareketi için koşullar olgunlaşmaktadır. Komünist hareketin örgütlenme olanaklarının gelişmesi anlamına gelen bu durum önümüze kapsamlı bir örgütlenme anlayışının geliştirilmesi görevini koymaktadır. Devletin saldırılarındaki pervasızlık, “hukuk tanımaz”, “yasa bilmez” tutumlar bu görev için harekete geçmenin engellenmesini amaçlamaktadır. Salınmak istenen korkudur, umutsuzluktur. Amaçlanan kitlelerin bağımsız eylemi için koşulların olanaksız olduğuna inandırmaktadır. Bunun bir ölçüde gerçek olduğunu kabul etmek gerekir. Özellikle legal alandaki devrimci-demokratik harekete, eyleme ve politikalara yönelik saldırılar bu alanda örgütlenme seçeneğini ciddi derecede daraltmıştır. Komünist hareket öteden beri legal alanda örgütlenmenin devrim için tali olduğunu, faşizm koşullarında doğru örgütlenme anlayışının illegal olduğunu savunmuştur. Son dönemdeki her türden gelişme bunun doğruluğuna işaret ediyor. İbrahim’i sahiplenmenin, 1 Mayıs için Taksim Meydanı’nın zorlanması, Filistin ulusal davasına ihaneti ifşa etmenin, Kürt ulusunun kültürel ve kısmi demokratik hakları üzerinden anlaşmaya dayalı çözüm sürecine dayanmanın, Kobanê’de IŞİD gericiğine karşı gerçekleşen muhteşem direnişin ve sağlanan zaferin bir parçası olan Kobanê için ayağa kalkmanın suç unsuru olarak tanımlanması bu gerçekliğe işaret eder.

Bu saldırılar devam edecek. Egemen sınıf güçlerinin kendi aralarındaki “yumuşama” politikasının da bu amaca hizmet ettiğini bilmek gerekir. Kuşkusuz bu alandaki yumuşama her şeye rağmen kolay değildir. Egemen sınıfların pazar kavgası onların yumuşamadaki sınırlarını belirleyecektir. “Nereye kadar yumuşama” sorusu daima güncel olacaktır.

Erdoğan’ın iktidarda kalma tutkusunun salt kişisel olmadığını biliyoruz. Temsil ettiği asalaklar sürüsü bürokratik rejimden sonuna kadar faydalanmaktan vazgeçmeyecektir. Muhalefetin de bu amaç uğruna elde ettiği gücü kullanacağından emin olabiliriz.

İşte bu koşullarda örgütlenmek becerisini tartışmalıyız. Örgütlenmek korkusundan başlayarak örgütlü davranmanın sonuçlarından çekinmeye kadar bir dizi ciddi sorunu değerlendirmeliyiz.

Öncelikle, halihazırda çevremizi oluşturan genişçe bir kesim olduğuna dikkat çekmek istiyoruz. İbrahim Kaypakka-ya’nın bir ilgi odağı olduğunu görmemek mümkün değildir. Devletin İbrahim’e tahammülsüzlüğü devrimci fikirlere ilgisi olanların dikkatini çekmekte, bu durum İbrahim’in düşüncelerini öğrenmek için çabaları koşullamaktadır. İbrahim silüetli flamalara saldırının devrimci sonuçlarından biri budur. Örgütlenmek için bu sonucu değerlendirmek gerekir. Sorun sadece legal alanlarda İbrahim flamalarını sallamak olmamalıdır. Aslolan İbrahim’in fikirlerini kitlelere taşımaktır. Örgütlenmek dediğimiz şey komünist bilincin adım adım, yakından uzağa doğru kitlelere taşımaktır. İbrahim’in fikirlerini anlatmanın yollarını aramak, açığa çıkarmak bir örgütlenme becerisidir. Filistin ulusuna, Kürt ulusuna yönelik saldırılar bu konudaki Marksist politikanın anlatılması için bir nedendir. Herkes ciddi bir haksızlıktan, katliamların korkunçluğundan söz etmektedir. Peki bu gerçeklikler sorunu kavramak için yeterli midir? Elbette değildir. Ulusun özgürleşmesinin “devlet kurma hakkı” olduğunu savunurken İbrahim kapsamlı bir emperyalizm tahliline ve teorisine de dayanır. Ulusal burjuvazinin devlet kurma eğiliminin bu sorundaki özelliğini konu ederken ulusal mücadelenin halkın mücadelesini içerdiğini, halkın çıkarla-

ıyla ulusal burjuvazinin çıkarlarının bir noktaya kadar uyumlu olmakla birlikte bir noktadan sonra uyumsuz olacağını açıklar. Ulusal sorundaki bu mesele komünist hareketin ulusal hareket ile ilişkisindeki temel unsurlardan biridir. Hem Filistin’in ulusal mücadelesine hem de Kürt ulusal mücadelesine dair yaklaşımlarda bu noktanın önemli bir ayırım noktası olduğu şüphesizdir.

Benzer tartışmaları ülkenin sosyoe-konomik yapısı ve devrimin görevleri bakımından da yapmak gerekir. Emperyalizme devrimin görevlerini yerine getirme becerisi yüklemenin içeriği ve anti-Marksistliği hakkındaki değerlendirmeleriyle İbrahim günümüzdeki emperyalist politikalar hakkında ufuk açıcudur. İbrahim’e yönelen yüzeysel ilginin bu derinliğe doğru çekilmesi örgütlenme becerisi ile ilgilidir.

Örgütlenme biçimleri hakkındaki yazılarıyla, vurgularıyla İbrahim oluşan ilginin derinleştirilmesini hak etmektedir.

Bu bir örnektir. Örgütlenmek için olanaklardan söz ettiğimiz hemen her yerde İbrahim’in ülke için çığır açan fikirlerini konu edebiliriz. Elbette İbrahim’in yazdıklarıyla sınırlı bir örgütlenme mücadelesinden söz etmiyoruz. Bu değinimizin nedeni İbrahim’de yoğunlaşan ilgidir.

Yoldaşlarımız bu zamanda İbrahim’in fikirlerini daha güçlü yaymak için çalışmalıdır. Bunun bir örgütlenme becerisi olduğunu bilerek, amacı örgütlenmek olan bir çalışma yürütülmelidir.

Burada yenmemiz gereken temel özelliklerden biri somut kaygılarla karışık korkudur. Legal olanaklardan yararlanmaya yönelik saldırıların beyhudeliği savunduklarımızın halk için olduğu gerçekliğinde gizlidir. Bugün tutsak yoldaşlarımız da İbrahim gibi ilgi odağıdır. Onları fikirlerini de yaymak sorumluluğu taşıyoruz. 1 Mayıs için Saraçhane’deki mitinge örgütlü bir bilinçle katılanlara yönelik saldırı halkın örgütlenmesine tahammülsüzlüğün bir sonucudur. Israrla 1 Mayıs’ın sınıfın kurtuluş mücadelesinde bir mihenk taşı olduğunu savunmalıyız. 1 Mayıs

işçi sınıfının enternasyonal mücadelesinin görkemli ifadelerinden biridir. Bugün enternasyonalizmin önemini gösteren yığınla konuya, gündeme tanık olmaktadır. Emperyalizmin saldırılarının yarattığı öfke dünya halklarının işçi sınıfı bilincine duyduğu ihtiyacı ortaya çıkarmaktadır. 1 Mayıs tutsaklarını sahiplenirken bunun işçi sınıfının enternasyonal bilincin kitlelere yaymak anlamında olduğunu bilmeliyiz.

Devrim ile demokrasi arasındaki ilişkiyi kavramak da bu noktada belirleyicidir. Yeni kitlenin önemli oranda demokrasi olanaklarına dayandığı bir gerçekliktir. Demokrasinin faşizmin zorbalığıyla daraltılması, yasaların dahi faşizmin sopasıyla ezilmesi örgütlenmek için bir olanaktır. Demokrasi mücadelesine güvenenlerin, inananların objektif olarak devrimci mücadeleye itelendiklerini kavramalıyız. Öğrenci hareketinden Kürt ulusal hareketine, kadın hareketinden çevre hareketine kadar tüm mücadelelerde kapsamlı bir demokrasi mücadelesi vardır. Demokrasi kazanmak ve geliştirmek sorumluluğunu taşıyan genişçe bir kesim bugün ciddi bir bocalama içindedir. Eldeki mücadele olanakları suça dönüştürülmüştür. Bu durum onların demokrasi özlemini, mücadelelerini ortadan kaldırabilir mi? Kuşkusuz geriletir, zayıflatır vb. Fakat bunun bir objektif gereksinim olduğu açık değil midir? Haksızca işinden edilen işçilerin eylemi gibi, grev hakkını kullanan işçilerin direnişi gibi bu mücadele kaçınılmazdır ve gelişmeye açıktır.

Örgütlenme olanaklarının devlet saldırılarıyla kısıtlandığı bir gerçekliktir. Bununla birlikte aynı saldırılar devrim için örgütlenmenin olanaklarını da içermektedir. Biri objektif bir gerçekliktir. Diğer ise öznenin bilinci ile ilgilidir. Özne devrim için örgütlenmek konusunda ne derecede duyarlı, korkusuz ve bilinçliyse devrim için örgütlenmenin olanakları açığa çıkarılır ve bu olanakları kullanmanın yolları bulunur. Bunun için örgütlenme çalışmalarının tarihsel tecrübelerini edinmek, her türden olanağa burun kıvrımadan yaklaşmak, demokratik mücadelenin geniş sahasına duyarlı olmak belirleyicidir.

DEVLETİN AİLE VİZYONU VE KADIN DÜŞMANLIĞI

Erkek egemen devlet kadın ve LGBTİ+lara yönelik parçalı saldırılarını bir yeni bir vizyon ve eylem planıyla taçlandırmayı hedefliyor. Cumhurbaşkanlığı genelgeleri, vizyon ve eylem planları yayımlanırken kadına yönelik şiddet, cinayetler, ayrımcılık artmaya, ekonomik krizin yükü ağırlaşmaya devam ediyor.

9. Yargı Paketindeki soyadı düzenlemesi de devletin aile vizyonunun bir sonucu olarak karşımıza çıkıyor. Devlet yine bir AYM kararını tanımadı. Eğer taslak Meclis'ten geçerse kadınlar evlendikten sonra "bekarlık" soyadlarını tek başına kullanamayacaklar. Bu düzenleme erkeğin "aile reisi" konumunu ve kadının ikincil cins konumunu pekiştirmektedir.

Her sene Onur Haftasına doğru giderken erkek egemen devlet halkın önüne yeni görevler koyuyor. Halktaki LGBTİ+lara dönük fobi ve kadın düşmanlığı çeşitli politikalarla derinleştirilmeye, bu düşmanlığın kökü sağlamlaştırılmaya çalışılıyor. Geçtiğimiz senelerde "Büyük Aile Buluşması" denilen nefret yürüyüşleri organize edilirken bu sene aileyi koruma ve güçlendirme amacıyla LGBTİ+ların ailenin ve toplumun dışına itme planı işletiliyor.

Devleti bu kadar paniğe sokan şey neydi? Mayıs ayı içinde yayımlanan "Ailenin Korunması ve Güçlendirilmesi Vizyon Belgesi ve Eylem Planı"ndan aktaralım: "Aile açısından yaşanan bu toplumsal değişimin sonuçları, tek kişilik hanelerin çoğalması, evlilik akdi sona erenlerin sayısının artması, ilk evlenme yaşının ötelenmesi, evlilik oranlarının ve sahip olunan çocuk sayısının azalması şeklinde tezahür edebilmektedir."

Doğumların azalması, boşanmaların artması, LGBTİ+ların uluslararası ölçekteki mücadelesinin gelişimi, kadın ve erkeklerin erken yaşta ev-

liliği tercih etmemeleri gibi sistemin kutsallaştırdığı aile tanımına uygun olmayan yeni durumlar gelişmiştir. Bunlar da en az üç kişilik ailelerin oluşturulmasının önünde engel olarak görülmektedir.

2011 yılında, ilgili bakanlıktan "kadın" kelimesi çıkarılmıştı. Erdoğan o gün "Bizim için aile önemli" demişti. Devlet şimdi yine "Bakanlık olarak politikalarımızın odağına her zaman 'aile'yi koymak en öncelikli hedefimizdir." diyerek kadının aile ve toplumdaki ezilmişliğiyle ilgilenmediklerini bir kez daha ilan ediyor!

Yeni eylem planıyla Kuran kurslarıyla ve camilerde verilen vaazlarla "ailenin önemi ve değerleri"ni yayma, boşanmaların en yüksek olduğu üç ilde ve üreme hızının en yavaş olduğu üç ilde pilot uygulamalar, üniversitelerde "aile enstitüleri" kurma gibi bir dizi uygulama hayata geçirilmek isteniyor. Aile içi şiddetin nedenlerinin inceleneceği belirtilen eylem planında kadına yönelik şiddetle mücadeleye ilişkin herhangi bir uygulamadan söz edilmiyor.

Bakanlığın sitesinde yayımlanan e-bültenlerin kapağına bile baksak onlar için kadının ne anlama geldiğini görebiliriz! Bir kadın kafası tasarlanmış ve bu kafanın içinde kalpler içinde hane, çocuklu aile, hamilelik, yaşlı insan çizimleri var. Kadın ne üretimde ne toplumda ne de kendinde!

KADININ GÜÇLENMESİ YALANI

İkiyüzlü bakanlığın 8 Mart'ta yayımladığı "Kadının Güçlenmesi Strateji Belgesi ve Eylem Planı" incelendiğinde "olumlu" düşünceler de oluşabilir. Kadının toplumsal üretime katılımından sağlığa erişimine kadar birçok konuya değinilen eylem planının uygulanmıyacağına şimdiden söyleyebiliriz. Unutmayın, bu eylem planından yalnızca iki ay sonra ailenin korunmasını önceleyeceklerini açıkladılar! Bu uğurda kadından vazgeçmek gerekiyorsa yapacaklar! Kadını aşağı gören bu anlayış kadının özgürleşme yolunda atacağı her adımı denetlemek istiyor. Kadının

üretime katılması ailedeki konumunu doğrudan etkileyecektir. Ev işlerinden, aile üyelerinin bakımından uzaklaşan ve toplumsal üretime katılan kadının sınıf bilincinde ileriye doğru bir gelişim olacaktır. Tam bu noktada dahiyane(!) bir fikir ortaya atıldı ve devlet kadının ev ekonomisine "katkı" sunması için kolları sıvadı. Kadın ve erkeğin aynı oranda üretime katılması için koşullar uygun değildir. Tam da bu nedenle eylem planı içinde yer alan ve daha önce Göktaş tarafından da "müjdelenen" esnek çalışma modeli ortaya atılmıştır. Eylem planında bu "iş ve aile yaşamının uyumlaştırılması, kadın istihdamının artırılması ve dinamik nüfus yapısının korunması için kamu kurum ve kuruluşları ile özel sektör iş birliği içinde çalışma saatleri, alternatif çalışma yöntemlerini de kapsayacak ikincil mevzuat çalışmaları yapılacaktır." olarak ifade ediliyor. Yani kadın ev işlerinin angaryasıyla uğraşmak şartıyla bir işte çalışabilecek ve "dinamik nüfus yapısının korunması için" de çocuk yapmaya devam edecek. Peki bu ülkemiz kadınları için yeni bir çalışma modeli mi?

Kadınların ülkemizin yarı sömürge, yarı feodal sosyoekonomik yapısı nedeniyle toplumsal üretime katılımı ve ülke ekonomisine katkısı oldukça sınırlıdır. Burjuva devrimlerini tamamlamış ve kapitalist üretim ilişkilerinin hâkim olduğu ülkelerde görece bu sorun aşılmıştır. "Görece" diyoruz çünkü kapitalist ülkelerde de kadınların ekonomik, siyasal ve sosyal hakları cinsiyet eşitliği ilkesine uygun değildir. Nihayetinde cinsiyet eşitliği ancak özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasıyla sağlanabilir. Engels kadının toplumsal üretime katılım sürecini şöyle anlatıyor: "Ev yönetimi kamusal niteliğini yitirdi. Bu iş artık toplumu ilgilendirmiyor. O bir 'özel hizmet' haline geldi, toplumsal üretime katılmaktan uzaklaştırılan kadın bir başhizmetçi oldu. Toplumsal üretim yolunu kadına -ama yalnız proleter kadına- yeniden açan, günümüzün büyük sanayii olmuştur; ama bu yol, öylesine koşullar içinde açılmıştır ki kadın eğer ailenin özel hizmetiyle ilgili görevlerini yerine

getirmek isterse toplumsal üretimin dışında kalır ve bir şey kazanamaz ve eğer toplumsal üretime katılmak ve kendi hesabına kazanmak isterse ailevi görevlerini yerine getirmekten uzak kalır. Fabrikadan, doktorluk ve avukatlığa kadar, kadın için tüm iş kollarında durum budur." (Engels; *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni*)

Bu çalışma modelinde kadınlara hangi iş kollarında istihdam sağlanacağı açıklanmamıştır. Karmaşık üretim ilişkileri içinde kadınların üretimdeki rolü de sınırlıdır. Ülkemizde kadınların proleterleşmesi için büyük ölçekli üretim alanlarına girmesi lazım; fakat sanayi, tarım gibi alanlarda öncelik erkek işçilere verilmiştir. Ayrıca artan yoksulluğa rağmen çalışma hakkı mücadelesi maalesef çok zayıftır.

Daha önce de dikkat çektiğimiz gibi kadının çalışma hakkı mücadelesine yoğunlaşmak, elbette bununla sınırlanmayacak bir mücadele anlayışıyla önceliğimiz olmalıdır. Kadının sınıf bilinci ve yıkıcı gücü ancak ev işlerinin angaryasından kurtuldukça, toplumsal üretime katıldıkça gelişebilir. Böylece bu yıkıcı güç onu aşağı, ikincil cins olarak gören anlayışı gerçekten alt etme yoluna girebilir. Proleter kadınlar ait oldukları sınıfın objektif olarak en ilerici sınıf olmasından dolayı ezilen tüm kadınlar için bu görev omuzlarda hissedilmelidir. İşçi ve emekçi kadınların birliğini sağlamak tam da bu nedenden ötürü ertelenemez görevlerimizdendir. Kadınların toplumsal cinsiyet eşitsizliğine karşı mücadelesinde işçi sınıfı hareketinin başarısı belirleyicidir; bununla birlikte, bu mücadele ona bağımlı olmadan gelişebilir. Bu ilişkiyi doğru biçimde kavramak onunla ilişkimizdeki sorunları anlamakta ve çözmekte bize yardımcı olacaktır. Kadınların cinsiyet eşitliğini amaçlayan mücadelesine yakınlığımız sınıfsaldır. Aksi tutum sınıfsal niteliğimizdeki burjuvalıkla malul değerlendirilmelidir.

Temiz Enerji Sağlanabilecek Mi?

Kapitalist üretim ilişkilerinin hâkim olması ile birlikte yaşanan üretim patlamaları ve üretim anarşisinin yaygın bir hareket biçimi haline gelmesi, yıllar geçtikçe insanın kendi ve içinde bulunduğu doğanın geleceği için büyük bir tehlike oluşturmaya başladı. Kapitalistlerin sömürüyü derinleştirecek şekilde talanı artıran yapısının yanı sıra birbiri ile olan çelişkilerinin gereği olarak üretimi artırma güdüsü ve rekabet koşulları, üretim için gereken hammadde ve enerji ihtiyacının da sürekli biçimde artan bir eğilime oturmasını sağladı. Bu da daha fazla sömürü, daha fazla kıyım ve talan anlamına gelmekteydi. Enerjinin büyük oranda doğal kaynakların talanından elde ediliyor olması ya da enerjiye dönüşüm sürecinin bütün aşamalarının tabiatı felakete sürükleyen sonuçlar üretiyor oluşu, geleceğin üzerine bir karabulut gibi çöküyordu.

Öncelikle belirtmek gerekir ki emperyalist-kapitalist sistemdeki hâkim üretim biçiminde temiz enerji sağlanarak veya çevre ile uyumlu yöntemler geliştirilerek üretim uzak bir ihtimaldir. Var olan enerji üretim alanlarında dahi aslında birçok önlem alınarak çevreye daha az zarar verecek üretim mümkün iken bu önlemler dahi alınmamaktadır. Çünkü kapitalist için bu önlemler yalnızca bir anlama gelmektedir: o da maliyettir. Oysa maliyetin kısılması onun için, her ne pahasına olursa olsun rekabette bir

adım öteye ulaşmak demektir. Özellikle uzun zamandır üretim alanlarında yaygın biçimde kullanılan fosil kökenli yakıtlardan yani petrol, doğal gaz ve kömürden enerji üretimi sırasında atmosfere yoğun ve zararları telafi edilemeyecek kadar ciddi sera gazlarının salınımı gerçekleşmektedir. Buna dair gündemde kapitalistlerin sürekli olarak bu önlemleri tartıştığı ve belirlenen önlemlerin aşamalı olarak hayata geçirildiği izlenimi verilse de kirliliğin artış hızının engellenmesi söz konusu olmamıştır. Bu gerçekler rakamlarla sabitken son yıllarda nükleer ve özelde de füzyon enerjisi yolu ile temiz enerji sağlanmasına adım adım yaklaşıldığına dair yorumlar yaygınlaşmaktadır. Gerçekten de füzyon çalışmaları temiz enerji üretimini sağlayacak mıdır?

FÜZYON TEPKİMESİ NEDİR?

Birçok yıldızın temel enerji kaynağının ve varlığını devam ettirebilme koşulunun füzyon tepkimeleri olduğunu duymuşuzdur. Yıldızların bir kısmı Güneş gibi yüksek oranda hidrojen ve helyumdan oluşurlar. Bu yıldızların varlık koşulu, füzyon tepkimeleridir. Büyük ölçekli yıldızlarda bu durum CNO (Karbon-Azot-Hidrojen) döngüsü olarak gerçekleşirken Güneş veya daha küçük ölçekli yıldızlarda ise daha çok PP (Proton-proton) zinciri ile gerçekleşir. Yüksek basınç ve kütleçekim altında hidrojen izotopları gibi hafif atom

çekirdekleri, kaynaşma eğilimi gösterir. Özellikle hidrojen izotopları, birbiri ile bir araya gelerek veya dışarıdan farklı bir çekirdek parçacığı ile kaynaşarak çeşitli biçimlerde helyuma dönüşebilir. Bu kaynaşma esnasında, bir araya gelen izotopların toplam kütesinden yüzde 0,7 oranında daha hafif bir çekirdek meydana gelir. İşte buradaki yüzde 0,7 dolayındaki kütle kaybının sebebi, Einstein'ın meşhur enerji-kütle özdeşliği denkleminde göre açığa çıkan birleşme enerjisidir. Bu birleşme tepkimesine füzyon tepkimesi, açığa çıkan enerjiye ise füzyon enerjisi denilir. Yıldızlar içinde gerçekleşen termonükleer tepkimeler ile hafif atomlar sıra ile oluşur; ancak tüm atomlar bu biçimde bir füzyon ile oluşamaz. Bu tepkime ile yalnızca demire kadar olan element atomları açığa çıkar. Daha ağır atom çekirdeklerinin oluşumu için daha büyük kuvvetlere ihtiyaç vardır, bu kuvvetlere ise ancak devasa süpernova patlamaları gibi patlamalar ile erişilebilmektedir.

Füzyon faaliyeti, fisyon tepkimesinin tam zıddıdır. Füzyon hafif çekirdeklerin birleşmesi ile açığa çıkarken fisyonunda temel olgu ağır atom çekirdeklerinin parçalanarak açığa ayrışma enerjisi çıkarılmasıdır. Fisyon tepkimesinde ağır olan uranyum gibi atom çekirdekleri nötron bombardımanına tutulur. Nötron elektriksel yükü sıfır olan bir çekirdek parçacığıdır. Dolayısı ile fazladan gönde-

rilen nötron atom çekirdeğine kolayca erişir ve atomu karasız hale getirerek parçalar. Böylece açığa ayrışma enerjisi çıkar. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşının sonlarına doğru Hiroşima ve Nagasaki'de kullanılan ve büyük bir kitlesel katliama yol açan atom bombaları, fisyon tepkimesi prensibine dayanır.

Füzyonda ise kullanılan element atomlarının hafif olması hedeflenir, böylece birleşme faaliyetinin oluşturulabilmesi için gereken enerji ve basınç daha düşük olacaktır. Bu sebeple doğal olarak yıldızlarda sıklıkla görülen füzyon tepkimeleri taklit edilerek hidrojen izotopları kullanılır. Ancak birleştirme işlemi, kimi bariyerleri atlamak zorundadır. Bu bariyerlerden ilki, iki pozitif atom çekirdeğinin birbiri ile nasıl bir araya getirileceğidir. Aynı yüklü iki parçacık arasında Coulomb kuvveti denilen itki kuvveti mevcut hale gelir, parçacıklar arası mesafe ile ters olan bu kuvvet parçacıkların sürekli olarak her koşulda birbiri ile kaynaşmasını engeller. Bir diğer olgu ise plazma halin sağlanması ve manyetizma yolu ile plazma içerisindeki izotopların sıkıştırılmasıdır. Bu bariyerlerin aşılması için oldukça yüksek oranda basınç ve enerji gerekmektedir. Güneş'in yoğun sıcaklığı, yüksek kütleçekim ve basınç etkileri doğal bir füzyon ortamı sağlayabilmektedir. Ancak Dünya'da bu tepkime nasıl sağlanabilir, ya da nasıl kontrollü bir biçimde gerçekleştirilebilir?

YAPAY FÜZYON TEPKİMESİ NASIL GERÇEKLEŞİR?

Dünya üzerinde şu anda yaklaşık 30 ülkede nükleer enerji sağlayan nükleer reaktörler mevcuttur. Bu nükleer reaktörlerin içinde aktif enerji üretimi gerçekleştirilirken fisyon yani ayrışma enerjisi kullanılır. Füzyon tepkimesi oluşturabilmek için ise öncelikle oldukça yüksek sıcaklıklar altında plazmalar oluşturmak gereklidir, gereken sıcaklıklar on milyonlarca dereceyi bulabilmektedir. Ayrıca füzyon tepkimesinin kontrol altında tutulması gerekir, patlama noktasına erişilirse füzyon patlaması gerçekleşir.

İnsanlık füzyon tepkimesi prensibine dayanan bombaların geliştirilmesine İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşının hemen sonrasında başlamıştır. Öyle ki gelmiş geçmiş en güçlü bomba olarak adlandırılan ve füzyon tepkimesine dayanan bir hidrojen bombası olan Tsar bombasının denenmiş versiyonu, 57 megaton dinamit gücüne eş değerdir, Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan bombalardan 3 bin 800 kat daha güçlüdür. Şimdilik, termonükleer silah üretiminin dışında aktif olarak füzyon tepkimesi kullanılamamaktadır. Sebebi ise nükleer füzyon sonrası açığa çıkan enerjinin kontrol edilebilmesi veya depolanabilmesi, nükleer füzyon için gereken maliyetlerin azaltılması ihtiyacıdır.

Bugün kontrollü füzyon tepkimesi ve ortaya çıkan enerjinin kontrollü olarak kullanılabilmesi için arayışlar ve çalışmalar gerçekleştirilmektedir. Çin, ABD ve Fransa gibi çeşitli ülkelerde füzyon tepkimesinin gerçekleştirilebileceği ortamı sağlayabilecek laboratuvarlar inşa edilmektedir. Bu reaktörlerde Güneş'in çekirdek sıcaklığından daha yüksek sıcaklıklara da çıkılabildiği belirtilebilmektedir, ancak bu sıcaklıklar şu an için çok sınırlı bir süre sağlanabilmektedir. Gereken sıcaklıklar ise kullanılacak füzyon kombinasyonuna göre değişmektedir. Yıldızlarda çeşitli kombinasyonlarda gerçekleştirilebilmekle birlikte en basit füzyon tepkimesi yalnızca bir proton çekirdeğinden oluşan temel hidrojen atomlarının bir araya gelmesidir. Bu çekirdeği yalnızca bir protondan oluşan ve yörüngesinde tek elektronu bulunan hidrojen atomuna 1H veya protium izotopu denir. Protium evrende en çok bulunan hidrojen izotopudur. Güneş'teki temel tepkime olan proton-proton çevrimi de bu izotop ile başlar. İlk etapta 2 proton yani 1H birleşerek bir başka hidrojen izotopunu yani döteryumu oluşturur.

Döteryum dünyada okyanuslarda ve çeşitli su kaynaklarında bulunabilmektedir. Döteryum en basit halde bir proton ile birleşirse kararsız bir Helyum izotopu olan 3He izotopunu oluşturur. İki adet 3He birleşir ise zincir tamamlanır ve ortaya 4He yani kararlı Helyum izotopu ortaya çıkar. Ancak farklı senaryolar da ortaya çıkabilir, bunun sonucunda farklı 3H yani trityum gibi Hidrojen izotoplarının açığa çıktığı tepkimeler de gerçekleştirilebilir. Bu izotopların Helyum 3 ile birleşmesi sonucu Berilyum atomu da oluşabilir. Bu döngünün yıldızlardaki plazmik ortamda doğal şekilde gerçekleşmesi, milyar yılı bulabilir. Yani nükleer füzyon süreci, yıldızlarda oldukça zorlu ve çeşitli aşamalar gerektiren bir tepkime sürecidir. Yıldız çekirdeklerindeki yoğun kütle çekim etkisi ve basınç altında çoğaltılabilecek kombinasyonlarda tepkime sağlanabilmektedir.

İnsan eli ile gerçekleştirilmesinin olası olduğu füzyon tepkimeleri ise esasta iki biçimde öngörülmektedir. Bunlardan ilki, iki döteryum atomunun kaynaştırılması ilkesine dayanır. Bu kaynaşmanın birçok biçimde gerçekleşmesi olasıdır. Bu olasılıklardan bazıları; $2H + 2H \rightarrow 3He + n$ (bir kararsız helyum çekirdeği ve nötron) veya $2H + 2H \rightarrow 3H + p$ (bir trityum çekirdeği ve 1 proton) olasılıkları olabilir. Döteryum okyanus sularından bolca elde edilebileceği için sınırsız bir kaynak olarak adlandırılmaktadır. Ancak iki döteryum çekirdeğinin birleşmesi ile oluşabilecek füzyon tepkimesi için 48 KeV yani yaklaşık 550 milyon Kelvin sıcaklık gereklidir. Bu sıcaklık oldukça yüksek bir sıcaklık değeridir. Bu sebeple döteryum-döteryum füzyonu için oldukça olumsuz bir durum oluşmaktadır. Ayrıca diğer füzyon tepkimelerine göre daha düşük bir kesir oranına sahiptir. Kesir oranı, tepkime oranına verilen adlandırmadır, düşük reaksiyon oranı, D-D tepkimesinin handikaplarından biridir.

Bir diğer Hidrojen izotopu olan Trityum ve Döteryum arasında füzyon tepkimesinin sağlanması ise bir diğer olasılıktır. Trityum ve Döteryum birleşince kararlı bir Helyum izotopu yani 4He atom çekirdeği ile birlikte yüksek enerjili bir nötron ortaya çıkar. T-D tepkimesi ile D-D tepkimesine göre 17,6 MeV (Mega elektron Volt) ile çok daha yüksek bir enerji elde edilir. Ayrıca bu tepkime için gereken sıcaklık, D-D tepkimesine göre daha düşük bir sıcaklıktır. Her ne kadar Trityum-Döteryum tepkimesi daha avantajlı görünse de açığa çıkan yüksek enerjili nötronların reaktöre zarar

vererek maliyet artırması ve trityumun kolay bulunamaması gibi etkenler ise olumsuz yönleridir. Doğada yarı ömrü 10 yıl olan trityumun reaktörlerde Litium çekirdeklerinin parçalanarak elde edilmesi hedeflenmektedir. Bu ise daha fazla maliyet ve çaba demektir. Ayrıca açığa çıkan yüklü parçacıkların, plazmanın yeniden ısıtılması için kullanılması hedeflenmektedir.

FÜZYON ÇALIŞMALARI NE AŞAMADA?

Dünya üzerindeki çeşitli füzyon laboratuvarları, son dönemlerde Tokamak adı verilen elektromanyetik plazma dengeleyici bir tüp ortamında füzyon tepkimesi gerçekleştirmeyi başarabilmektedir. Bu reaktörlerde temel prensip, hidrojen izotoplarının lazerler aracılığı ile ısıtılarak oldukça yüksek bir sıcaklığa yani plazma hale geçmesini sağlamak ve manyetik alan yardımı ile plazma içerisindeki çekirdeklerin sıkıştırılarak birleşmeye zorlanmasıdır. Ancak bu çok zorlu bir işlemdir. Çünkü benzer yüklü çekirdeklerin arasındaki itkinin yani Coulomb kuvvetinin aşılması ve kuantum tünellemenin gerçekleşmesi için gereken sıcaklık dünya üzerinde yaklaşık 100 milyon santigrat dereceden daha fazladır. Bu sıcaklığa lazerler yolu ile ulaşıldığı düşünülürse gereken enerjinin ne derece yüksek olduğu da anlaşılacaktır.

Bu alandaki en önemli çalışmaların gerçekleştiği laboratuvarların başında Lawrence Livermore Ulusal Laboratuvarı gelmektedir. Şimdiye kadar laboratuvar ortamında gelişen füzyon tepkimeleri için kullanılan enerji, ortaya çıkan enerjiden daha yüksek olduğu için kullanışsızdı. LL Laboratuvarı tarafından 1 yıl içerisinde iki ayrı denemede kullanılan enerjiden daha yüksek enerji edilerek büyük bir eşik atlanmış oldu. İkinci denemede 2,05 megajul enerji harcanırken 3,88 megajul enerji elde edildi ki bu da yaklaşık 1,8 kat daha fazla enerji demek. Verilen enerjinin kendisinin reaktörden sağlanmadığı hesaba katılırsa henüz enerji tüketen bölümü geçemediğimiz olgusu, yolun başında olduğumuzun, nükleer füzyon enerjisinin aktif kullanılması için önümüzde on yılların olduğunun kanıtı. Çünkü kabul edilebilir oran, verilen enerjinin yaklaşık 40 katının geri alınabilir olması. Ayrıca bir diğer problem de şudur: Füzyon ile açığa çıkacak enerjinin nasıl toplanacağı da henüz bir soru işaretidir.

Füzyon enerjisi, çoğu kesim tarafından temiz enerji olarak kabul ediliyor. Temiz enerji derken ise yalnızca "karbon salınımı" ve nükleer atık kastediliyor. Füzyon tepkimesi sonucu, yüksek oranda radyasyonlu atıklar veya karbon bileşikli gazlar açığa çıkmamaktadır, bu doğrudur. Bir kısım kısa ömürlü radyoaktif atıklar çıksa da güvenli depolama ile bu aşılabilirdir. Yani bugün kullanılan fisyon prensibi ile çalışan nükleer reaktörlere göre çok daha az radyoaktif atık çıkarır, sıfır karbon salınımı gerçekleşir. Ayrıca fisyon reaktörlerinde herhangi bir kaza durumunda radyoaktif salınım devam eder. Ancak füzyon tepkimesi çok yüksek sıcaklıklar gerektirdiğinden olası bir durumda sıcaklığın kesilmesi ile tepkime de durabilir. Füzyon için gereken kaynaklar okyanus suyundan elde edilebilir ve 3,8 litre okyanus suyundan binlerce litre petrolden elde edilen enerjiye karşılık bir enerji üretilebilir, nükleer fisyonu dayanan maliyetli reaktörlere göre 4 kat daha fazla enerji açığa çıkarılabilir. Kaynağının neredeyse sınırsız oluşu, bu enerji yönteminin sınırsız olarak adlandırılmasına sebep olmaktadır.

Tüm bu koşullarda, füzyon ile enerji üretimi sınırsız olmasa da ihtiyaç olan tüm enerjinin bu alandan karşılanması gelecekte mümkün olabilir. Ancak üretilen enerjinin temiz olup olmadığı ya da insanlığın geleceği için bir tehdit oluşturup oluşturmadığı sistemin yapısı ile açıklanması gereken bir olgudur. İnsanlık bugüne kadar Fukuşima, Çernobil gibi birçok nükleer santral kazasına tanık olmuş, bu kazalar ciddi sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Yakın zamanda "kaza" olarak nitelendirilemeyecek şekilde, Rus ve Ukrayna askerlerinin, Ukrayna içindeki bir nükleer tesis civarında silahlı çatışmaya girdikleri de medyaya yansımıştır. Ayrıca çok az da olsa ortaya nükleer atığın çıkması, yine bu enerjinin gerçekten zararsız olup olmadığına dair şüpheleri artırmaktadır. Çünkü bugün tehlike seviyesi yüksek olan nükleer atıklar dahi okyanuslara salınmakta, ya da radyoaktiviteyi engellemeyecek depolarda saklanmaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemde, temiz hiçbir yol yoktur, her araç sömürü ve talanı derinleştirmek üzerine kuruludur. Bu sebeple füzyon enerjisi üretimine de bütünlüklü olarak "temiz enerji" diyebilmek için henüz çok fazla yolumuz olduğu bir gerçektir. Buna rağmen, eldeki verilere göre mevcut enerji kaynaklarından daha güvenli bir şekilde füzyon enerjisi üretilebilmesi de olasıdır.

NAKBA'NIN 76. YILINDA FİLİSTİN DİRENİŞİ VE KÜRT ULUSAL HAREKETİ

20. yüzyılda kapitalizmin doğası gereği açığa çıkan muazzam gelişme, emperyalist aşamaya erişmesiyle doruk noktasına ulaşmıştı. Sanayideki teknik gelişmeler her ne kadar üretime hız kazandırsa da kapitalizmin açgözlülüğü, hırs, rekabet ve dünyaya egemen olma tutkusu aşırı üretime yol açmış, emperyalist aşamaya gelindiğinde -bu yeni çağ- kapitalizmi içerisinde bulunduğu buhrandan kurtulmak için yeni arayışlara sevk etmişti. Böylesi bir atmosferde kuzey yarımküre dipten gelen devrimci dalgalarla sarsılıyordu. Burjuva demokratik devrimler hegemonyayı içinden çıkılmaz bir krize sokuyor, ardından tüm dünyayı kasıp kavuran sosyalist Ekim Devrimi yükseliyordu. Son aşamasına ulaşan kapitalizm, yalnızca emperyalizm çağını değil, aynı zamanda proleter devrimler çağını da başlatmış oluyordu. Sınıf mücadelesinin kapsama alanı gittikçe genişliyordu. Çin Komünist Devrimi sınıf mücadelesinin Asya'dan yükselen ikinci dalgası olmuştu. Tüm bu gelişmelerle birlikte, ulus-dev-

letleşmeyi de beraberinde getiren kapitalizm, özellikle sömürge ve yarı sömürgelerde ezen-ezilen uluslar çelişkisine yol açıyor, ezilen ulusların işgale, ilhaka ve sömürüye karşı anti emperyalist kurtuluş mücadelesi ivme kazanıyordu.

Ezilen uluslar Avrupa'da, Güney Amerika'da ve Asya'da olduğu kadar Ortadoğu coğrafyasında da Filistin ve Kürdistan özgünlüğünde emperyalizme karşı isyanı kuşanıyordu. Emperyalistlerin Filistin'e yönelimi "Yahudi sorunu" konsepti ile bölgedeki zenginliklerin kotarılması doğrultusunda dizayn ediliyordu. Arap yarımadası ile Doğu Akdeniz'i birbirine bağlamasıyla son derece stratejik bir konuma sahip olan Filistin toprakları, emperyalist güçler için hedef tahtasında yerini almıştı.

İngiltere, ABD ve AB emperyalistleri, Ortadoğu'nun zenginliklerini sömürebilmek, yükselen "kızıl tehlike" Sovyetler ve Çin'e karşı bölgede baş aktör olabilmek için Filistin topraklarında bir kukla devlete, daha doğrusu karakola ihtiyaç duyarak İsrail'i fonlamış, siyo-

nizmi palazlandırmış, haksız savaşlarla kuruluşunu teşvik etmiştir. Bir açık hava hapishanesine dönüştürülen Filistin'de kan ve göz yaşı durmaksızın akmaya devam etmiştir. Siyonistlerin 76 yıldır sürdürdüğü imha savaşı (Nakba) Filistinlilerin muazzam direnişlerine sahne olmuş, İsrail, sahip olduğu tüm olanaklara, emperyalistlerin desteğine ve suni "zaferlerine" rağmen savaşta insan faktörünün belirleyiciliğinin defalarca kez somutlandığı direnişi kırmayı başaramamıştır.

NAKBA'NIN ANLATTIKLARI

Filistin ulusal direnişi hiç kuşku yok ki tarihsel olarak ilerici ve haklıdır. Nakba, günümüzden 76 yıl önce siyonist İsrail'in Filistin topraklarında başlattığı büyük yıkımı, imhayı, soykırımı ifade etmektedir. Joseph Massad'ın ifadesiyle "bir halkın bilinçli olarak yıkımı, bir halkı bilinçli olarak felakete uğratmak, bir ülkenin ve vatandaşlarının iyi bir plan üzerinden yakılıp yıkılması anlamına geliyor." Başka bir ifadeyle Nakba'nın mantığı ırkçılığa ve sömürgeciliğe dayanmaktadır.

Nakba, 76. yılında uluslararası çapta protesto edildi ve dünya halkları bir kez daha Filistin halkının meşru kavgasının yanında olduğunu gösterdi. Öte yandan demokrasi ve özgürlük güzellemleri yapan emperyalistler, siyonizmi ve emperyalizmi lanetleyen kendi ülkelerindeki halklara ardında saklı tuttuğu faşizm sopasını pratikte göstermiş oldu. Nakba'nın 76. yılında emperyalist devletlerin mutlak bir şekilde liberal tandanslı olmadığını, yani çelişkiler ve koşullar değiştiğinde faşist yöntemlere başvurabileceğini bir kez daha görmüş olduk. Dolayısıyla emperyalist blokun Filistin topraklarında Siyonizmi tam bir destekle palazlandırması tuhaf değil, aksine, kendine içkin olarak uygunluk halindedir. Bununla birlikte 'öğrenci intifadası' olarak yayılan protestolar Avrupa'da ve Amerika'da siyasi polisin sert müdahaleleriyle karşılaşmasına rağmen emperyalizm ve siyonizm karşıtı protestolar ısrarla devam etmektedir.

Filistin direnişinin yeni aşaması olan Aksa Tufanı, Nakba'nın olmuş-bitmiş

bir olay olmadığını, hâlâ sürmekte olan bir olgu olduğunu 21. yüzyılda bir kez daha gözler önüne sermiş oldu. “Nakba Sürüyor!” sloganı somut, güncel bir durumu ifade etmektedir. Zira Nakba Filistinliler için “büyük yıkım”, “imha” anlamına gelirken yalnızca fiziksel boyutuyla bir yıkımı değil, demografik, kültürel, sosyolojik bir yıkımı ve imhayı da karşılamaktadır. Siyonist İsrail’in tarih yazımında kaydettiği sahte “zaferler”in Filistinliler nezdinde bir karşılığı olmaması, 76 yılda siyonistlerin kalıcı “zaferler” elde edememiş olması ve en önemlisi de Filistinlilerin örgütlü ve bilinçli bir şekilde Nakba’ya direniyor olması; tüm bu gerçekler, Nakba’nın sürdüğünü ve kabul edilmediğini net şekilde ortaya koymaktadır. “Başlangıçtan beri Filistin halkı, Nekbe’nin ırkçı ve sömürgeci mantığına karşı mücadele etmiştir. 1880’ler, 90’lar, 1910’lar, 20’ler, 30’lar, 40’lar, 50’ler ve 60’lardan bugüne dek sömürgecilerle dövüşmüştür.” (J. Massad) Siyonist İsrail’in Nakba ile amaçladığı en önemli emellerinden birisi de Filistinlilerin toplumsal hafızasını tahribata, felce uğratmaktır. Bir dizi masalımsı-destansı anlatımla -tıpkı TC faşizminin yaptığı gibi- Filistinlilerin tarihini yok etmek, kendi yalancı-kurgu tarihini yazmak ve dayatmaktır; Filistinlilere boyun eğdirmek ve Nakba’yı kabul ettirmektir. Özetle siyonistlerin Nakba’sı, esasında Filistinlilere sömürge ulus olmayı dayatmaktır. Sömürge ulus olmayı kabul etmeyen ve Nakba’ya karşı 76 yıldır direnen Filistinliler, tüm dünyaya

müşkül koşullara karşı halkın pratik aklının ve birliğinin önemini gösterebilmiştir. Bununla birlikte bölgede emperyalistlerin pazar çıkarları uğruna asimilasyonu örgütlemeye çalışmaları Filistinlilerin cüretkâr direnişi karşısında sonuçsuz kalmıştır; “İsrail bağımsızlık savaşı” yerine ‘Nekbe’ diyoruz. ‘Yahudi egemenliği’ yerine ‘ırk ayrımcılığı’, ‘Dalet Planı’ ya da ‘Yahudilerin atalarının topraklarına dönmeleri’ yerine ise ‘Filistinlilerin sürülmesi’ diyoruz. ‘İsrail demokrasisi’ yerine ‘İsrail’in kurumsallaşmış ve hukuki ırkçılığı’; ‘İsrail Arapları’ yerine ‘İsrail’in Filistinli vatandaşları’, Balfour Deklarasyonu’nda tanımlandığı biçimiyle, ‘Filistin’de Yahudi olmayan topluluklar’ yerine ‘Filistin halkı’ diyoruz. Bu ülkede Filistinlilerin karşı koymadığı ve direnmediği tek bir siyonist zaferden söz edilemez.” (J. Massad)

TC’NİN NAKBASİ; KÜRT KATLIAMLARI: FİLİSTİN VE KÜRDİSTAN MESELESİNDE BENZERLİKLER

Milli baskının ortaya çıktığı çok uluslu ülkelerin egemen ulusları, ezdikleri uluslara ve azınlık milliyetlere karşı kendi Nakba’larını organize etmiştir. Ezen-ezilen ulusların tarihi sayısız Nakba’larla ve sayısız İntifada’larla doludur. İrlanda, Brezilya, Yeni Kale-donya, Kolombiya, Cezayir, Şili, Meksika vd. birçok ülke milli baskının en kanlı ve en bariz örneklerinden bazılarıdır. Haritamızı biraz daha daralttığımızda

hemen yanı başımızda Kürt ulusal sorunu gerçeği durmaktadır. Lozan Antlaşması ile dört parçaya bölünen Kürdistan’da Kürtlere uygulanan milli baskı, 1923’ten, yani TC’nin kuruluşundan -ve Lozan’dan- önce de varlığını sürdürmüştür. Osmanlı İmparatorluğu, 19. yüzyılın başlarında son Kürt otonomi örgütlenmelerini de ortadan kaldırmak için kolları sıvamıştı. “Bu merkezi baskı ve ezme hareketlerine karşı, Kürt halkı, prenslerinin ya da aşiret şeflerinin idaresinde durmadan silaha sarılmak zorunda kalmıştır: 1805’te Abdurrahman Paşa Baban Süleymaniye’de, 1830’da Mehmed Paşa (Mirekor) Rewanduz’da ve 1842-1846’da ünlü Bedirxanlılar Cizre’de ayaklandılar. Dersim Sancağı’nın yakın zamanlara kadar devam edebilen dahili milli otonomilerini (ki bu otonomi, Dersimlilerin fiilen yaşattıkları ve fakat resmen tanınmamış bir ‘de facto’ durumu olarak da nitelenebilir) saymazsak, Bedirxanlıların da yenilmesiyle birlikte, Osmanlı sınırları içerisinde bulunan en son bağımsız Kürt prensliği de ortadan kalkmış oluyordu.” (Dr. Şivan) Yine İbrahim yoldaşın ezilen uluslar ve azınlık milliyetlerin Osmanlı’daki ayaklanmalarına dair yaptığı çeperi geniş değerlendirmeleri dikkatle incelemek gerekmektedir: “Türkiye’de milli hareketler henüz yeni ve sadece Kürt hareketinden ibaret de değildir. Daha Osmanlı toplumu çökmeden önce başlamış ve bugüne kadar devam edegelmiştir. Bulgarlar, Yunanlılar, Macarlar, Arnavutlar, Kürtler, Ermeniler, Araplar, Yugoslavlar, Romenler... Osmanlı devletinde hâkim ulus olan Türk ulusuna karşı defalarca ayaklanmışlar, tarih, Kürt hareketinin dışındaki milli hareketleri belli bir çözüme bağlamıştır. Bugün Türkiye sınırları içinde hala bir çözüme bağlanmamış olan milli hareket, Kürt hareketidir.”

1923’te TC’nin kuruluşundan yalnızca birkaç ay önce Lozan’da Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkı çiğnenerek yeni sınırlar belirlenmiştir. Lozan antlaşması aynı zamanda daha önceden Sevr antlaşmasında ‘tanınan’ Kürt milli haklarının inkârı anlamına da geliyordu. Tabii Sevr’de ‘tanınan’ Kürt milli hakları, egemenlerin öncülüğünde, doğal olarak tam bir kendi kaderini tayin hakkı olmaksızın, burjuva bürokrasisinin zehirli kılıcıyla gündemleşiyor, süreci kontrol edebilmek için bir komisyon kuruluyor ve bu komisyon emperyalist-sömürgeci İngiltere, Fransa ve İtalya’nın temsilcilerinden oluşuyordu. Bu durum, emperya-

listlerin bölgedeki çıkarlarını garanti altına alıyordu; komisyonda Kürtler ve Acemler de yer almasına rağmen belirleyici bir konumda değillerdi. Esasında komisyonun amacı emperyalistlerin bölgedeki garantörlüğünü yapmaktı. Zira o sıralar dünya çapında patlak veren emperyalist paylaşım savaşlarının, ulusal kurtuluş savaşlarının ve sınıf mücadelelerinin yarattığı ihtilaflı atmosferde koşulların ve çıkarların değişmesi halinde Kürtlere ‘tanınan’ milli hakların gasbedilebilmesinin ve yeni Kürt ayaklanmalarının önüne geçilmesinin zemini yaratılmıyordu! Yeni Türk hükümeti Kürtler üzerindeki milli baskıyı derinleştirdikçe Türkiye Kürdistan’ında isyanlar baş gösterdi. İsyanlara karşı TC’nin “çözümü” kitlesel katliamlara girişmek oldu. Şeyh Sait, Ağrı, Zilan ve Dersim İsyanları Lozan sonrasında TC’nin ilk 15 senesinde zuhur eden patlamalardan bazılarıdır. Bu haklı isyanlar sonucunda TC’nin histeri haline gelen Kürt düşmanlığı-şovenizmi sonucunda on binlerce Kürt katledilmiştir. “Sadece Dersim ayaklanmasından sonra katledilen Kürt köylülerinin sayısı 60.000’in üstündedir. Lozan’da Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı alçakça çiğnendi. Kemalistlerle emperyalistler, Kürt ulusunun kendi istek ve eğilimini hiçe sayarak, pazarlıkla, Kürdistan bölgesini çeşitli devletler arasında böldüler. Azınlık milliyetlere ve özellikle Kürtlere, son derece aşağılayıcı muamele yapılıyor-du, onlara her türlü hakaret mubah görülüyordu.” (İ. Kaypakkaya)

Osmanlı’dan TC’ye kalan miras, başta Kürt ulusu olmak üzere azınlık milliyetlere vahşice uygulanan milli baskı, Türk şovenizmi ve katliamlar olmuştur. Özellikle 1923’ten sonra saldırıların kapsamı her alanı tesiri altına almıştır. Kürtçe yayınlar yasaklanmış, bu yayınları çıkaran Kürt aydınları istiklal mahkemelerinde yargılanmıştır. Yüz yıllık bir inkâr günümüze dek süregelmiştir: “Kürtçe diye bir dil yoktur.” 1923’ten sonra yeni Türk devleti sınırları içerisinde Kürdün ve Kürtçenin inkarının yalın ve bariz örnekleri mevcuttur. 1958’de Amed’de çıkarılan, politik muhtevası daha güçlü olan İleri Yurt gazetesinde Musa Anter’in Kürtçe olarak yazdığı “Kırmızı” isimli şiiri nedeniyle yargılanıp tutsak edilmesi, TC faşizminin Kürtlerin en ufak bir gelişimine dahi tahammülsüzlüğünün ilk örneklerinden yalnızca birisidir.

**devam edecek*

ÇELİŞKİLERİN YOĞUNLAŞMASI VE YÖNETİLEMİYEN KESKİNLİK!

Bir süredir dillendirilen “dünya savaşı”, bu gündemi yaratan meseleler ve buna eklenen gelişmelerle birlikte tartışılmaya devam ediyor. Neredeyse her gelişme hızla bu bağlama oturtuluyor, bu ana eksenin etrafında tartışılıyor. Bölgesel savaşların derinleşerek sürmesi, farklı ülkelerin iç siyasetinde yaşanan gelişmeler, emperyalistler arası çekişmeler sonucu farklı devletlerin birbirine karşı attığı adımlar bir süredir dünya savaşı tartışmalarının neden sürdüğünün açık kanıtı olarak ele alınmaktadır.

Geçtiğimiz günlerde İran Cumhurbaşkanı'nın helikopter kazasında ölmesi ve doğal olarak suikast tartışmalarının gündeme gelmesi, yine aynı süreçte Slovakya Başbakanı'na dönük suikast, bahsi geçen tartışmaları doğuran nedenlerden belki de en zayıf olanlarıydı. Reisi'nin Azerbaycan Cumhurbaşkanı Aliyev'le bir açılış sonrası kazaya uğraması da ölümünü tartışmalı kılan bir meseledir. İran ve Azerbaycan arasındaki tarihsel husumet ve açılıştaki verilen yapıcı mesajlar yaşanan kazanın nedenlerine dair farklı yaklaşımları ve tartışmaları da getirmektedir.

Ancak hem tek tek ülkelerde hem farklı emperyalist birlik ve ittifakların gündeminde olan bu meseleler, yaşanan genel durumdan bağımsız ele alınmamakta ve ona göre farklı konumlanışlar ortaya çıkmaktadır. Örneğin emperyalist kamplaşmada ABD'nin büyük rakiplerinden Rusya'nın İran'la olan ilişkisini gözetmeden ABD, İran'da yaşananlara karşı kendisi için sağlıklı yaklaşımda bulunamayacaktır. Slovakya Başbakanı'na karşı suikastı çok açıktan ve kararlı şekilde kınayan ABD'nin, bir şekilde helikopter kazasının sorumlularından birinin ABD ve yaptırımları olduğu İran kaynakları tarafından dillendirildikten sonra aynı pozisyonu İran için almayacağı aşikârdır. Slovakya'da yaşanan gelişme(ler) dünya politikasının bütünün bir parçası olduğu için önemlidir ancak bahsi geçen olası bir dünya savaşında İran'ın pozisyonu ABD için çok daha önemlidir ve doğal olarak

konumlanışlar buradan şekillenmektedir. Reisi'nin ölümü yine İran'da da önümüzdeki sürecin ele alınmasına geçici de olsa bir darbe vursa da siyasetin yön değiştirmesi ya da belirsizlik pek beklenmemektedir. Ancak devam edecek bu istikrar durumu elbette ezilenlerin çıkarına olmayacaktır. Yüzde 40'ı aşan enflasyon oranı, ortaya çıkan yolsuzluklar, devletin esas karar alıcısı “dini lider”in iktidarı ve buna bağlı olarak İslam Cumhuriyeti'nin katı kuralları sonucu katledilen ve hapsedilen binlerce insan İran halkının esas gündemidir. Bu noktada ölümünden önce Reisi'nin ülke tarihinin en düşük katılımlı seçiminde seçildiğinin altını çizmek gerekiyor. Siyasi tutsakların katledilmesinde savcı olan, halka

karşı gerçekleşen baskı ve katliamda ön plana çıkan eli kanlı katil Reisi, aynı süreci genel anlamda siyaseten hem ülke içi hem de dünyada pek de sürdüremedi. İran'ın yönetilme biçimi esasta bunu engellerken yine de Reisi'nin kendisinden öncekiler kadar etkili olmadığı da dillendirilmekteydi. ABD'yle nükleer anlaşma başlıklı başlatılan ilişkileri kısa olsa da yürüten Reisi'nin son süreçte bir aktör olarak popülaritesini artıran tek gelişme bu olmuştur.

İSRAİL, İSRAİL-FİLİSTİN

Dünya savaşı tartışmalarında önemli bir odak İsrail'in işgaline karşı direnişe geçen ve savaşı sürdüren Filistin olmaktadır. İşgalin başından bu yana sürekli

sorun ve gündem olan bölgede Ekim 2023'ten bu yana başlayan direnişin yarattığı sonuçlar tüm dünyada yankısını bulmuş ve emperyalistler başta olmak üzere saflar belirlenmiş/belirlenmeye devam etmektedir. İsrail'in, bölgede aleyhine olan duruma karşı bir süredir açık hedef gösterdiği Refah'a doğru ilerleyişi, bu saflaşmada yer alanların çeşitli gerekçelerle pozisyon almalarını da beraberinde getirmiştir. Bu pozisyonlarda İsrail dışında ABD, Ürdün, İran vb. gibi farklı ülkelerin denkleme dahil olması “Filistin-İsrail Savaşı”nın çeşitli düzeylerde belirleyici olmasını da doğurmaktadır. İsrail'in bölgesel gerginliği tırmandıran konumlanışı, ABD emperyalizminin bölgesel planlarında zorluklar yaşamasına neden

sabit tutarak enflasyonu düşürme ya da sabitleme anlayışı bu kaygının ürünüdür. Enflasyon, yoksulluk gibi ekonomik krizin esas etkileri sadece ABD değil tüm dünyada görülmekte ve esas gündem olmaktadır. Emperyalistler cephesinden uluslararası ölçekte savaş riskinin artması tam da buradan doğmaktadır. Ekonomik krizin tüm dengeleri bozduğu ve krizi aşmak için her türlü eğilimin doğduğu bir süreçte dünya savaşı riski ya da tehdidi de bir gündem olarak ortaya çıkmaktadır.

Özelde emperyalistler cephesi olmak üzere dünyada geçilen süreç ciddi anlamda hassaslaşmış durumdadır. Krizin her alana sirayet eden ve orada neredeyse kalıcı pozisyona gelen süreci bu hassaslığı yaratarak egemen devletlerin “her türlü ihtimali” göze almasını ve bunun adımlarını doğurmaktadır. Hassaslaşan diğer bir cephe de ezilen dünya halklarıdır. Başta yoksulluk ve savaşlar olmak üzere geleceği elinden alınanların daha kötü günler yaşama tehdidi ve korkusuyla öfkelerini ve adımlarını gerçek düşmanına yöneltme/yöneltmeme ihtimali burada belirleyici olacaktır. Sistemin yaşadığı kriz, açlık ve yoksulluğu büyütmeye devam ederken işgal ve bölgesel savaşlara gebe bu durum somut adımları ortaya koymakta ve bu durum özellikle egemenler cephesinde ezilen dünya halklarına karşı bir dünya savaşı tehdidinde de dönüşmektedir. Bu tehdit, egemenler arası çelişkiler bir yana esasta yine ezilen halkları hedef alacak ve onları yıkıma uğratacak bir dünya savaşı “korkusu” sonucu sistemin kendisini hedef alacak örgütlü bir mücadelenin engellenmesi için olmaktadır.

Tüm dünyada ezilen halkların düşmanları krizden çıkmak için yine kendi çıkarlarını düşünerek halkları yoksulluğa, işgal ve katliamlara sürükleyen emperyalizm ve iş birlikçileridir. Her türlü haksız savaş tehdidine karşı dünya halklarının mücadelesini emperyalizme karşı savaşa dönüştürmek halkların tek kurtuluşu olacaktır.

YENİ KALEDONYA'NIN DİRENİŞİ VE FRANSIZ EMPERYALİZMİNİN GERÇEK YÜZÜ!

1 774 yılında Avrupalılar tarafından keşfedilen Yeni Kaledonya, Melanezya ada öbeği içerisinde, Büyük Okyanus'un güneybatısında yer alan bir takımadadır. Keşfin ardından bir dönem Britanya sömürgesi altında olan takımda, 24 Eylül 1853'te de bu sefer Fransızların eline geçiyor. 1860'lı yıllara gelindiğinde Fransa, Yeni Kaledonya'yı ceza kolonisi olarak kullanmaya başlamış, 35 yıl kadar bir süre, yaklaşık 22.000 hükümlü ve siyasi mahkûmu Yeni Kaledonya'ya nakletmiştir. 1863 yılında adada nikel madeninin keşfedilmesi ile birlikte maden yataklarından rezervler çıkartılmaya başlanmış. 1880 yılından itibaren de şirketleştirilerek Soci  t   Le Nickel   irketi altında faaliyetler sürdürülmüştür. Ceplerdeki son kuruşa kadar sömüren kapitalist sistem maden ocaklarında mahk  mlar, serbest bırakılanlar ile birlikte Asya ve Okyanusya'dan gelen ucuz i   gücünü çalıştırmıştır. Amiral F  bvrier Depointes ile adada başlayan Fransız sömürgeciliği günümüzde de devam ediyor.

1998 yılında imzalanan Noum  a Antlaşması kapsamında her biri bağımsızlık kararı ile sonuçlanmadığı takdirde toplam üç bağımsızlık referandumu düzenleme hakkı elde eden Yeni Kaledonya'da, ilk referandum 4 Kasım 2018'de gerçekleşti ve Yeni Kaledonya bağımsızlık referandumu ile ada halkı Fransa'dan bağımsızlığa karşı oy kullandı. İkinci bağımsızlık referandumu 6 Eylül 2020 tarihinde düzenlendi ve halk ikinci kez bağımsızlığı reddetti. Adada yapılan son referandumda bağımsızlık yanlısı partilerin Koronavirüs pandemisine denk gelmesinden kaynaklı referandumu boykot etmesi sonucuyla katılımcıların yüzde 96'sı Fransa'ya bağlı kalmayı tercih etti. Yeni Kaledonya şuan da Fransa'nın denizaşırı bölgelerinden biridir. Fransa'nın denizaşırı bölgesi olma statüsü, bölgenin Fransa'nın bir parçası olduğunu ancak belirli bir özerklik seviyesine sahip olduğunu ifade etmektedir. Fransa'nın denizaşırı bir bölgesi olarak, Fransa'nın Pasifik Okyanusu'ndaki varlığını ve etkisini sürdürmesini sağlar ve bu da bölgesel olarak Fransa'nın küresel askeri ve si-

yasi stratejisinin bir parçası olarak öne çıkmaktadır.

Yüzyıllardır   z   sömürge karşıtlığı ile süregelen mücadelenin politik hattını bağımsızlık, ekonomik eşitlik ve kültürel koruma talepleri oluşturuyordu. Peki, ne oldu da Yeni Kaledonya'da şuan olağanüstü hal ilan edildi? Fransa, Yeni Kaledonya'daki Fransız seçmen sayısını artıracak amacıyla yeni bir anayasal düzenleme yapmak için kolları sıvadı. Düzenleme, Fransa Ulusal Meclisi'nde 351 oyla kabul edilmişti. Bu reformun yürürlüğe girebilmesi için Fransız Parlamentosunun iki kanadının bir arada toplandığı kongrede kabul edilmesi gerekiyor. Yapılacak olan anayasal reform, adalarda 10 yıl ve daha fazla yaşayanların oy kullanma hakkına sahip olmasını içeriyor. Yani dışardan gelen Fransız nüfusun artmasına dolayısıyla yerli halkın ve seçmenin payının azalmasına sebep olacak. Halk bu yasa değişikliğinin h  lihazırda azınlık kalan nüfusun bağımsızlık talebini baltalayaca  ını bildiği için son zamanların en büyük direnişini 13 Mayıs'ta başlattı.

Başlayan direniş hızla yerel halk olan Kanaklar içinde yaygınlaştı. Sokaklara ve meydanlara isyan ruhuyla akan bağımsızlık yanlısı halk, güvenlik güçlerine ve sömürgeci Fransız egemenlik araçlarına yöneldi. Fransız hükümeti yaşanan isyanı provokatörlerin ve mafyanın kışkırtması olarak yorumladı ve gerici şiddeti devreye soktu. Eylemcilere yönelik saldırıda 6 kişi katledilirken, onlarca kişi yaralandı ve yüzlerce kişi tutuklandı.

15 Mayıs'ta Yeni Kaledonya'da OHAL ilan edilirken direnişin iletişim kanallarından ve yaygınlaşmasına hizmet eden sanal medya uygulaması olan TikTok da yasaklandı. Kitle iletişim araçlarına   zg  rl     emperyalistlere hizmet ettiği sürece savunan ancak kendisine yönelen bir araca d  n  t    nde yasaklayan, baskılayan bir yaklaşıma bir kez daha şahit oluyoruz.

Fransız hükümeti ve Macron Yeni Kaledonya'daki isyandan sömürgeci ge-

leneklerin hâlâ devam ettiğinin açığa çıkmasından ve tüm dünyanın daha düne kadar adını bile bilmediği Yeni Kaledonya'nın mücadelesini sahiplenip, destek vermesinden kuşkusuz korkuyor. İlk etapta sessiz sedasız bastırmaya çalışırken daha sonrasından bizzat Macron Yeni Kaledonya'ya giderek duruma el koyduğu mesajını verdi. Kuşkusuz Fransız emperyalizmi, emperyalist sistemin doğası ile uyumlu hegemonya oluşturma, pazar alanlarına çeşitli biçimde hâkim olmaya dair kayıplarından korkuyor. Bu eksen de onun yönelimi baskı, şiddet, asimilasyon ve tekellerinin yüksek k  rlarının muhafaza edilmesini korumayı içeriyor. Emperyalist sistemin Yeni Kaledonya gibi olduğu köşk bir yerleşim olan, jeo-stratejik önemi olmayan bir alan için dahi nasıl acımasız, tepeden tırnağa siyasal gericiliği kuşanarak yaklaştığını göstermektedir.

20 Mayıs günü, Fransız h  k  metinin gerçekleşen eylemlerin öncüsü olarak nitelediği Saha Eylem Koordinasyon Hücresi (CCAT),   iddetten Fransız h  k  metini sorumlu tutarak yapt  ı açıklamada, "Devletin anayasa değişikliğini dayatma konusundaki inatçı kararlılığıyla karşı karşıya kaldığımızda, devletin sorumsuzluğunu kınıyor ve insan yaşamının kaybindan, zulümlerden ve ülkenin ekonomik dokusunun tahrip edilmesinden onu sorumlu tutuyoruz." dedi. Anayasal reform karşıtı yani bağımsızlık isteyen Kanaklar ile görüşme yapmak için Yeni Kaledonya'ya giden Macron, bu reformun g    kullanılarak uygulanmayacağını söyleyerek anayasal reformunu geciktirece  inin sinyallerini verdi. İsyanın meşruiyeti ve gücü karşısında geri adım gibi görünen bu yaklaşım, özünde Yeni Kaledonya'nın sömürgecilik karşıtı hareketini sindirmeyi, manipüle ederek g   ten d    rmeyi içerdiği açıktır.

Dünyanın hemen her coğrafyasında yaşanan yoksulluk, savaş ve direnişlere son süreçte Yeni Kaledonya da eklenmiş oldu. Fransa'nın sömürgesi olan ve Fransa'nın "denizaşırı bölgeler topluluğu"nda bulunan Yeni Kaledonya, tarih

boyunca Fransa'yla çeşitli çelişkiler ve buna bağlı direniş ve çatışmalar sürüyor. Bugüne kadar, aralarında 4 polisin olduğu 11 kişinin   ld     isyanı Fransa Cumhurbaşkanı Macron "daha önce görülmemiş bir isyan hareketi" olarak tanımladı. Macron ve hükümetin yasayı geri çekmemesi, isyancıların da bari katlarla direnişi s  rd  rd     bir süreçte bölgenin daha büyük gelişmelere gebe olduğu açıktır. Bölgeye asker konuşlandırarak Fransa'nın muhtemel bir katliam planına sahip olduğu d    n  lmelidir. OHAL, Fransız h  k  metine bir dizi yetki de vermektedir. Fransa bu yetkileri sonuna kadar kullanarak direnişi bastırmak ve bölge için yapt  ı planlamaları hayata geçirmek isteyecektir.

Kanak kelimesi, Polinezya dilinde "insan olmak" anlamına geliyor. Aslında tek talepleri insanca yaşama hakkı olan bu halkın direnişi bitmedi, sürüyor. Geçmişten günümüze kadar ada genelinde sık aralıklarla Kanaklar tarafından gerçekleştirilen isyanlar sonucunda birçok Kanak, kıyı kesimlerinden adanın i   kesimlerine sürgün edilerek bastırılmaya çalışılmıştır. Ama unuttukları bir şey vardı: Onca baskı ve sürgüne rağmen ezilen ve sömürülen halkların mücadelesinin önünde da   olsa duramaz! Yüzyıllar geçti, ne haklının direnişi bitti ne de halkın tutuşturduğu isyan ateşi söndü! Her zaman ki gibi "Direnenler Her Zaman Kazanamayabilirler Ama Kazananlar Hep Direnenler Olmuştur."

Erdoğan Yalçingil (Parti Militanı): İstanbul Teknik Üniversitesi Temel Bilimler Yüksek Okulu 2. sınıf öğrencisi iken 29 Mayıs 1976 tarihinde faşistlerin sınıfı basarak açtıkları yayılım ateşi sonucunda ölümsüzleşti.

Cihan Çelebi (Parti Militanı): 1950 yılında Erzurum'un Aşkale ilçesine bağlı Tecer köyünde doğan Cihan Çelebi, Mecidiyeköy Lisesi'nde okuduğu yıllarda Proletarya Partisi ile ilişki kurdu. Liseden sonra inşaat işçisi olarak çalışmaya başladı. 1980'in 27 Mayıs'ında Kireçburnu Ömürtepe'deki kahvehaneleri basan faşistlerle çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

Cahide Karakaş: Siverek doğumlu olan Cahide Karakaş Proletarya Partisi'nin taraftarı olan bir ailenin çocuğudur. Siverek'te, silahlı mücadele içinde aktif görev alır. Proletarya Partisi'ne yönelik bir operasyonda gözaltına alınan Karakaş, Urfa işkencehanelerine götürülerek tecavüz de dahil olmak üzere ağır işkencelere maruz kaldı. İşkenceli sorguların ardından tutuklanarak Diyarbakır Hapishanesine götürülen Karakaş bu alandaki direniş içerisinde de yer aldı. 1983 yılında hapishaneden tahliye edilen Karakaş, gözaltında ve hapishanede maruz kaldığı işkencelerin yarattığı tahribatı daha fazla kaldıramayarak 5 Haziran 1984 yılında yaşamına son verdi.

Ramazan Bayat: 1951 doğumlu olan Ramazan Bayat TEK (Türkiye Elektrik Kurumu) işçisiydi. 2 Haziran 1989'da Fatih'te yeraltı elektrik kablolarının onarımı sırasında hiçbir iş güvenliği önlemi sağlanmadan çalıştırılan Bayat iş cinayetinde yaşamını yitirdi.

Mehmet Ali Elalmış (Parti Militanı): Mardin'in Merkez köyünde dünyaya gelen Mehmet Ali Elalmış Diyarbakır bölgesinde devrimci faaliyet yürüttü. '78 yılında tutsak düşen Elalmış düşmanına en ufak bir bilgi vermedi. Partiyeye silah sağlama konusunda özel olarak görevlendirildi. 1990 Mayıs'ında maddi olanaksızlıklar ve sorumsuz, duyarsız ve dolandırıcı olan M. Kemal Taymaz'ın yanına bırakılan bir miktar paranın ve rilmemesi nedeniyle Elalmış silahları kamuflajsız almak zorunda kaldı ve TC

tarafından katledildi. M. Kemal Taymaz adlı dolandırıcı, yaptığı hainlikten dolayı Proletarya Partisi tarafından 1991'de ölümlle cezalandırıldı.

1991 PALU ŞEHİTLERİ

Halk Ordusuna bağlı gerilla birliği günler süren yürüyüşün ardından Palu Kalesinin karşısında bir derenin içinde konaklamak zorunda kaldılar. Bu sırada bir köylü, gerillaları fark ederek yaklaştı. Köylü ile bir müddet konuştuktan sonra verilen yanlış kararın ardından gerilla komutanı köylünün gitmesine izin verdi. Komutan bu çatışmada devlete teslim olarak hainleşen Bozo'dur. Gerilla birliği verilen bu yanlış karardan sonra yerlerini değiştirmek için hareket ettiler. Ancak arazinin oldukça kötü olmasından kaynaklı fazla ilerleyemeyen gerilla birliği, burada TC ordusunun pususuna düştü. Bu duruma hiç şaşırmayan ve "savaş hata kabul etmez" sözünü az önce köylüyü serbest bırakmakta yaptıkları hatadan daha da iyi anlayan gerillalar, çetin bir çarpışmaya giriştiler... Düşmanının "teslim ol" çağrıları Doktor Kenan'ın "Bizler TİKKO gerillasıyız. Gücünüz yetiyorsa siz gelin teslim alın" sözleriyle yanıtlandı. Hainliğin ve direnişin içi içe yaşandığı böylesi bir çarpışmada ilk olarak Doktor Kenan kod adlı **Yusuf Ekinci (Komsomol Üyesi)** ölümsüzleşti. Ardından Komiser Memo kod adlı **Refik Yaşar (Parti Aday Üyesi)**, Adem kod adlı **Yaşar Sağdıç (Komsomol Üyesi)**, Dilan kod adlı **Kumriye Cihan (Parti Militanı)** ölümsüzleşti.

Naki Göksu (Komsomol Üyesi): Malatya doğumlu olan Naki Göksu Proletarya Partisi ile 88-89 yıllarında üniversitedeyken tanıştı. Okulda gençlik faaliyetine aktif bir Komsomol militanı olarak katıldı. Komsomolun başlattığı "Komünist Gençlik Gerilla Cephesine" kampanyasına ilk yanıt verenlerden biri oldu.

Gerillalığı üst üste çatışmalarla başladı. Haziran '91'de Halk Ordusuna bağlı gerilla birliği TC ordusunun pususuna düştü. 10 saat süren çatışmada Göksu yaralandı ve birlikten ayrı düştü. Bir gün sonra, 8 Haziran '91'de yaralı olarak bir köye gitti ve orada tekrar pusuya düştü. Yaralı halde son mermisine kadar çatıştı ve sağ olarak düşmana tutsak düştü. Naki Göksu'yu yaralı haliyle Mazgirt'e bağlı Ataınar köyüne getiren askerler, Göksu'ya köylülerin önünde yoldaşlarının yerini söylemesi ve piş-

manlık getirmesi amacıyla işkence yaptı. Değil sır vermek, en ufak bir tereddüt göstermeyen Naki düşmanını acze düşürdü. Onlarla alay etti, yoldaşlarına zaman kazandırdı ve halka propaganda yapmaya çalıştı. Zavallı duruma düşen binbaşı köylülerin gözü önünde Naki Göksu'yu kurşuna dizdi.

Ali Ekber Atmaca (Parti İleri Militanı): Ali Ekber Atmaca henüz 14 yaşında iken Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti. Kısa zamanda aktif mücadeleye başlayan Atmaca giderek militanlaşan yapısı ile bir Parti militanı oldu. Genç yaşta olmasına rağmen yaşından beklenmeyen bir olgunluk, fedakârlık ve inançla kendini hızla geliştirdi. 12 Eylül AFC'si öncesinde ve sonrasında birçok askeri eylemde yer aldı. AFC döneminde bir süre aranır duruma düştü ve Partiyle olan bağı koptu. Tekrar Partiyle olan bağını sağladıktan sonra 1992 yılında bir görev için gittiği Şavşat'ta yakalandı. Artvin Alay Komutanlığında görev yapan faşist Mehmet Sezbillabban tarafından 23 Mayıs'ta işkencede katledildi.

Yıldız Çiçek (Parti Üyesi): 1968 Dersim Merkez'e bağlı Gevrek köyünde dünyaya gelen Yıldız Çiçek 1989 yılında Halk Ordusuna katıldı. 1991'de Parti Üyesi olan Yıldız Çiçek (Kinem) 1992 bahrında Artvin'e atanan gerilla birliğinin komutanlarındandı.

Artvin Şavşat'ta 1 Haziran 1992'de bir ihbarcının verdiği bilgiler üzerine TC ordusu, içlerinde Yıldız Çiçek'in de bulunduğu bir gerilla birliğini kuşattı. Sayıca ve silah bakımından oldukça cılız olan gerilla gücüne karşılık yüzlerle ifade edilen TC ordusuna karşı verilen kahramanca direniş saatler boyu sürdü. Çatışmada Çiçek şehit düştü ama yoldaşları çatışmayı sürdürerek çemberi yarmayı başardılar.

Bu çatışmada sevinci kursağında kalan ve umduğunu bulamayan kontrgerilla şefi Mehmet Sezbillabban tepkisini askerlerine "beni Şavşat halkına rezil ettiniz" diyerek gösterir ve bu hırsıyla Çiçek'in cansız bedenini kendi askerlerine ve Şavşat halkına teşhir etti. Çırlıçılak dolaştırılan Çiçek'in cesedine aşağılık küfür ve hakaretler yağdırdı.

Hıdır Doğan (Parti İleri Militanı): Dersim'in Hozat ilçesi Alancık köyünde doğan Hıdır Doğan İstanbul'da şehir askeri alanında görev yaparken Partisinin çağrısını hiç tereddütsüz kabul ederek 1991 yılında özlemini duyduğu memleketinde gerillaya katıldı. 6 Haziran

1992'de Dersim Zimek'te 2000 kişiye yakın TC askeriyle 40 kişilik Halk Ordusu gerillasının iki gün süren çatışması sonucunda ölümsüzleşti. Doğan Hozat halkının hazırlamış olduğu görkemli cenaze töreniyle toprağa verildi.

Zülfü Yıldız (Parti Militanı): 1953 Elâzığ Karakoçan'da doğdu. Tüm Maden-Sen'de örgütlü faaliyet yürüten Zülfü Yıldız, bu süreçte Proletarya Partisinin düşünceleriyle tanıştı. 12 Eylül AFC'sinde kısa bir tutsaklığın ardından yurt dışına çıktı. Yıldız, 8 Haziran 1993 tarihinde geçirdiği kalp krizi sonucunda yaşamını yitirdi.

Ramazan Kılavur (Parti Militanı): 1959 yılında Urfa'nın Siverek ilçesinde doğan Ramazan Kılavur, 1975 yılında Proletarya Partisinin düşünceleriyle tanıştı. Siverek'te toprak ağalarına karşı silahlı mücadeleye katıldı. 12 Eylül AFC'si döneminde Siverek'e göreve giderken tutsak düşerek Diyarbakır Hapishanesinde ağır fiziksel ve psikolojik işkencelerden geçirildi. 4 yılı hücrede olmak üzere 11 yıl tutsak kaldı. Çıktığında bu koşulların yarattığı tahribat nedeniyle 1996 yılında yurt dışına gitti ve tedaviye başladı. Kılavur, 3 Haziran 2001'de İsviçre'nin Luzern kentinde yaşamına son verdi.

Hıdır Oğur (Parti Militanı): 15 Ekim 1973 yılında Dersim Çemişgezek'e bağlı Uskex köyünde doğdu. 2004 yılında gerillaya katılma isteğinde bulunan Oğur 2005 yılında yıllardır uzak kaldığı dağlara tekrar döndü. 2006 yılında bazı sorunlardan kaynaklı PKK gerillalarının yanında misafir olarak kaldı. Bu süreçte Partisiyle olan bağı geçici olarak koptu. Ancak her fırsatta "Sorunlarımı Partimle çözeceğim" yaklaşımı içinde oldu. Tekrardan görüşme olanaklarının olduğu bir dönemde PKK gerillası Mahmut Polat ile beraber bir görev için gittiği Uskex'te bir ihbar sonucu kaldıkları ev kuşatıldı. TC ordusunun saatlerce süren "teslim ol" çağrılarını Mahmut Polat ile beraber silahlarıyla yanıt verdiler. TC teslim olmayacağını anladığı iki gerillanın bulunduğu evi önce lav silahlarıyla vurdu, sonrasında ateşe verdi. Son mermilerine kadar direnen Hıdır Oğur ile Mahmut Polat 27 Mayıs 2007 tarihinde ölümsüzleşti.

Hıdır Oğur'un bu göreve gitmeden bir gün önce alanda bulunan HPG yönetim kademesine "Eğer şehit düşersem Partime söyleyin; ben TKP/ML militanı olarak anılmak istiyorum" dediği öğrenildi. Parti kararıyla Oğur parti şehidi olarak kabul edildi.

yazının başlangıcı arka sayfada...

anlatıyordu. 'Bir şey yapmalıyız' dedi. 'Bir şey yapmalıyız!'

"Her Cumartesi aynı saatte Galatasaray Meydanı'nda sessizce oturalım' dedik. Fikir kimden çıktı tam olarak hatırlamıyorum, belki Nadire'dendi, belki herkes bir yanını söyledi. Birisi 'oturalım' dedi, diğeri 'Galatasaray' dedi, bir diğeri, 'her hafta' dedi, bir diğeri 'sessiz olsun' dedi" ve hafızalardan silinmeyecek olan bu mücadele tarihe inanç ve kararlılıkla yazıldı.

Mayıs Meydanı'ndan Galatasaray Meydanı'na uzanan bu adalet mücadelesi faşizmin alçakça saldırıları karşısında yenilmeyecek. Faşizm, kendisine karşı olana saldırılarını artırarak sürdürdursun dünyanın bir ucundan diğerine sloganlar hep bir olarak yükselecek! Mayıs Meydanı Anneleri'nin kurucularından Nora Cortiñas'ın sesinde çınlayarak Cumartesi Anneleri'ne ulaşan şu söz gibi: "Hep korkarak ama bütün gücümüzle ve bedenimizi siper ederek, bu meydanı işte böyle doldurduk."

YASAKLAR YILDIRMADI

Cumartesi Anneleri'nin 29 yıldır sürdürdüğü eylemin 25 Ağustos 2018 tarihli 700'üncü hafta eyleminin İçişleri Bakanlığı kararıyla yasaklanması üzerine polis saldırısına uğrayan aileler darp edildi, yerlerde sürüklendi, şiddet ve işkenceye maruz kalarak gözaltına alındı.

Anayasa Mahkemesi (AYM), Cumartesi Anneleri'nin Galatasaray Meydanı'ndaki 700'üncü hafta eyleminin yasaklanması ve buna yönelik polis saldırısı nedeniyle toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkının ihlal edildiğine karar verdi. Ancak bu karara rağmen yeniden meydana çıkan annelere polis saldırısı haftalarca devam etti. Her cumartesi aynı yer ve saatte bir araya gelenler gözaltına alındı. Bu saldırılara karşı ülkenin birçok yerinde Cumartesi Anneleri ile dayanışma eylemleri düzenlenerek tepki gösterildi. Polis tarafından Beyoğlu Kaymakamlığı'nın "yasak" kararı gerekçe gösterilerek yine engellenmek istense de Cumartesi Anneleri, kararlı ve ısrarlı mücadeleleri ile 5 yıl aradan sonra 972. hafta eylem-

lerinde ellerinde karanfillerle meydana yürüyerek açıklama yaptı.

1000. HAFTA

Cumartesi Anneleri'nin mücadelesi 1000 haftayı aştı. 1000 haftada birçok şey değişti. Faşizm el değiştirdi; hükümet değişti, saldırılar arttı, meydan yasaklandı, gözaltı ve ters kelepçe normalleşti... Bugüne dek değişmeyen tek şey ise annelerin direniş ve mücadele ısrarı oldu. Ve şimdi 29 yılı geride bırakırken bu seneki Gözaltında Kayıplara Karşı Mücadele Haftası'nın ana teması olan 1000. hafta birçok etkinlikte hafızamızı tazeleyerek diri tutmaya devam etti. Sergi, söyleşi ve film gösterimleriyle bu hak arayışının meşruluğu bir kez daha gözler önüne serildi.

VE YENİDEN YÜZLERCE KİŞİ MEYDANDA

Gözaltında kaybedilen yakınlarının akıbetini soran ve faillerin yargılanması talebiyle Beyoğlu'nda 1995'ten bugüne eylem yapan Cumartesi Anneleri 1000. haftada Galatasaray Meydanı'ndaydı...

Polis bariyerleri 25 Ağustos 2018'den sonra ilk kez 1000. haftada kaldırılırken yüzlerce kişinin doldurduğu meydana hafızamız yeniden tazelandı. Ellerde kayıpların fotoğrafları ve karanfillerle bir araya gelenler tek ses, tek yumruk olarak bir kez daha sordu: "Kayıplarımız nerede?"

VAZGEÇMEYECEĞİZ!

Meydandan şu sözler haykırılıyordu "1995 yılından bugüne 29 yıl... 348 ay...1000 hafta ve 10 bini aşkın gün geçti. Ne mezar yeri arayan karanfil yoruldu, ne de onlar..."

Kayıpların akıbeti açıklana dek, karanfiller Galatasaray Meydanı'na değil mezar taşlarına bırakılana dek sorulan soru değişmeyecek! Bu soluksuz mücadelenin izlerini taşımaya devam edecek bu meydan. Faşizm elbet saldırılarını sürdürecektir. Tüm gücüyle çullanmaya devam edecek hesap soranların üzerine. Ama biz biliyoruz ki bir 29 yıl daha cevaplanmayacaksa sorumluz, biz yine aynı yerde en yüksek sesimizle haykırışımızı sürdüreceğiz. Vazgeçmeyeceğiz ve vazgeçmiyoruz diyeceğiz!

Halkın Sanatçısı, Halkın Savaşçısı: Hasan Atas

Bilirim,
Güzeldir dağlarda yaşamak...
Duvarları yıkıp
Duvarsız yaşamak...
Düşeceğin yerde
Uzanacak eli bilmek.
Kaygısız bakabilmek
Bir çift göze
Güzeldir
Dağlarda yaşamak.

Hasan Atas (Şerzan)

1990 yılında Hatay'ın İskenderun ilçesinde doğan Hasan Atas aslen Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı Pulan (Otlukaya) köyündendir. Hasan Atas 2009 yılında İzmir'de üniversitede okuduğu dönemde Komsomol saflarında örgütlendi. Komsomol aday üyesiyken 2010 yılı Haziran ayında Halk Ordusu saflarına katıldı. Gerilla'da "Şerzan" adını aldı. Gerilla yaşamında emekçiliği, fedakârlığı ve zor zamanlarda görev alma isteği ile öne çıktı,

her türlü zorluğa rağmen mücadeleyi sürdürme ısrarında oldu. Birçok eylem çalışmasında görev alan Atas 12 Halk Ordusu gerillasının ölümsüzleştiği 24 Kasım 2016 operasyonunun ardından, görev ve sorumluluk alma çağrısına tüm benliğiyle yanıt oldu.

2 Haziran 2020 tarihinde Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Büyükköy-Hacıbirim mezarası yakınlarında saat 19.45 sıralarında Halk Ordusuna bağlı bir gerilla birliği TC ordusunun pususuna düştü. Açılan ilk ateşin ardından gerillalar ile TC ordusu arasında çatışma başlamış, bu çatışma sırasında Hasan Atas ölümsüzleşti.

2017 yılında Proletarya Partisi saflarında çıkan sağ-tasfiyeciler, savaş kaçınılabilir tavır alarak partisine bağlılığını gösteren Hasan Atas, ölümsüzleştiği çatışmada gösterdiği cesaretle de yoldaşlarına örnek oldu. Kitlelerle güçlü bağlar kuran Hasan Atas, yazdığı şiir,

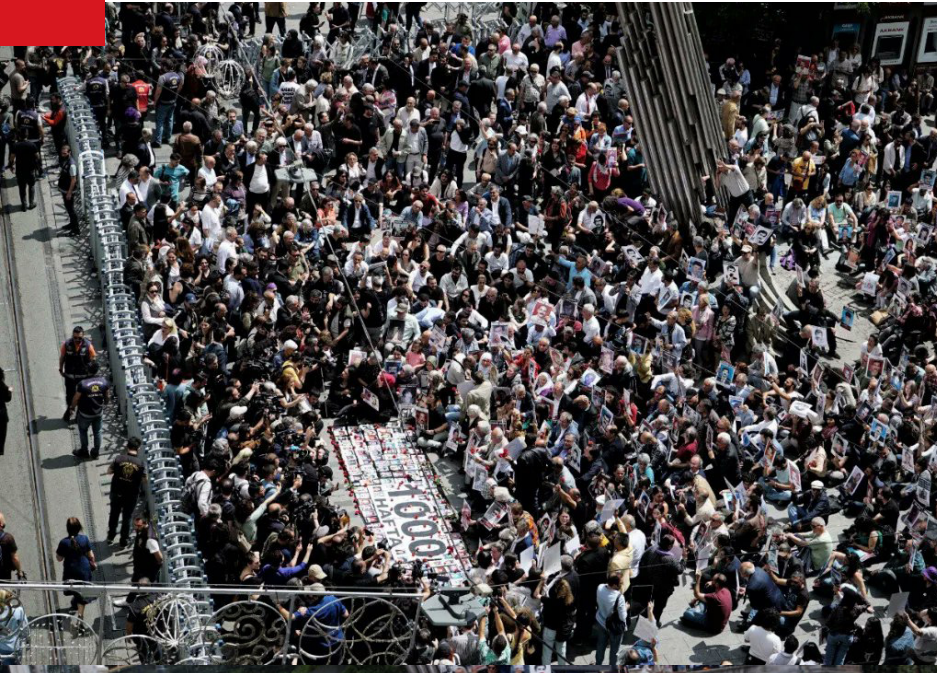
anı anlatı ve öykü çalışmalarıyla da gerilla alanını en canlı haliyle kitlelere taşımasını bildi.

Hasan Atas ölümsüzleştiğinde Parti İleri Militanı ve Halk Ordusu Birim Komutanlarındandı.

Atas kendi hikayesini şu sözlerle anlatıyordu: "Bir daha mavi kırmızıya boyanmasın. Grizu patlamasın, halat kopmasın, araç devrilmesin, cinayetlere fitrat denmesin. Çocuklarımızın kaçığa gidip ölmesin. 'Şeker de yiyebilsin' diye... Sakın bunlar geçmişte kaldı demeyin. Geçtiğimiz kış gördüm. Cizre, Nusaybin, Sur, Gever... Kanıtımdır. Her gün ölen mevsimlik işçiler ispatımdır... Yaşanan birçok olay yine öyle... O kadar çok ki... Görüyorsan, duyuyorsan... Keşiş gibi olmamalıydım. Her ne kadar ben de onun gibi, şimdi bir dağa sığınmış olsam da bir farkla: Keşiş yalnızlaştı ve kaçtı. Bense çoğaldım ve

savaşmak için dağlara sığındım... Padişahları, sultanları, kralları, efendileri yenmek ve bize yol olarak sunulan değersiz yalnızlıktan kurtulmak amacıyla ve de başka çarenin olmadığını görerek... Evet hikâyenin sonunu yazdığım şu sıra, Aliboğazi Şehitleri Eğitim Üslenim Kampı'nda, kış geçirmek için üslenen TİKKO gerillalarından biriyim."

KARANFİLLER 1000 HAFTADIR SOLMADI

Her cumartesi aynı yerde aynı öfkeyle birleşiyor, sesleri yükseliyor. Benim annem diyorum, bugün yine cumartesi... Günleri, haftaları, ayları aşan bir mücadeleye tanıklık ediyoruz yıllardır. Uzun soluklu bir hesap sorma bu. Tükenmeden süren ve sürecek olan mücadeleleri bir tarihe tanıklık etmemizi sağlıyor. Benim annem diyorum, vazgeçmeyecek! Vazgeçilmeyecek o mücadele meydanından.

Cumartesi Anneleri'nin 1995 yılından bugüne yılmadan sorduğu tek bir soru var: "Kayıplarımız nerede?" Peki sorunun cevabı? İşte o tam bir muamma... Cevabı bir kenara bırakıp soruya bakalım o halde. Ansızın kaybedilen onlarca evlada ne oldu? Gözaltında kaybedilen, katledilen o kadar evlada ne oldu? Faşist TC devleti yıllardır bunun cevabını vermezken bu soruları soranlara karşı ise azgınca saldırılarını sürdürüyor. Çocuklarının akıbetini yılmadan sormaya devam edenlere ve annelere cevap olarak ise gözaltı, işkence, cop, ters kelepçe ve her türlü baskıyı hak görüyor

devlet. Soruşturmalar açılıyor, meydan yasaklanıyor, engellenmeye çalışılıyor, polis bariyerleri ve ablukalar sıklaştırılıyor. O meydana tüm "gücü"nü yığan devlet bu mücadele karşısında ne kadar aciz olduğunu her hafta göstermeye devam ediyor.

MAYIS MEYDANI'NDAN...

Tarihler farklı, mekanlar, dil, ülke farklı. Ancak onları bir araya getiren sloganlar aynıydı. Arjantin'de askeri cunta döneminde binlerce kişi kaçırıldı, kaybedildi, işkenceye maruz kaldı ve katledildi. 1977 yılının Nisan ayında 14 anne hükümetin gözaltına aldığı çocuklarının akıbetine ilişkin bilgi vermeyi reddetmesinden sonra dönemin başkanı Videla'ya bir mektup sunmak için Buenos Aires'teki Mayıs Meydanı'nda (Plaza de Mayo) bir araya geldi. Ancak bir araya gelen annelere polis saldırdı. Bu saldırıdan sonra anneler Mayıs Anıtı etrafında yürüyüş düzenlemeye başladı. Bu cesaret ve mücadele karşısında onlara "Mayıs Meydanı'nın Çılgın Kadınları"

denildi. Hiçbir baskı, gözaltı ve saldırı onları eylemlerinden vazgeçirmedi. Birçok kadın direniş süresince devlet tarafından kaçırıldı ve hatta katledildi. Ancak ve ancak yıllar içinde, her hafta aynı taleple meydana gelen annelerin sesi zamanla büyüdü ve güçlendi. Başlarına gözaltında kaybedilmiş çocuklarının işlenmiş isimlerinin olduğu beyaz başörtüleriyle bir araya gelip çember olup yürümeye devam ettiler. İlk eylemlerinin üzerinden tam 46 yıl geçti.

...GALATASARAY MEYDANI'NA

Yıl 1995 tarih 21 Mart'ı gösteriyordu. Gazi Mahallesi'nde yaşanan olayların ardından gözaltına alınan Hasan Ocak ortadan kayboldu. 55 gün boyunca annesi, ailesi ve arkadaşları tarafından Hasan bulunmaya çalışıldı ve bu süreçte "Arkadaşıma Dokunma" kampanyası yürütülmeye başlandı. 15 Mayıs günü Hasan'ın işkenceyle katledilmiş bedeni kimsesizler mezarlığında bulundu. Hasan'ın cesedinin bulunmasının ardından kayıplara/kaybedilmelere

karşı adalet aramak isteyenlerin bu iradesi bir mücadeleye dönüştü ve ilk defa 27 Mayıs'ta 15-20 kişi ile birlikte Galatasaray Meydanı'nda oturma eylemi yapıldı. 1995 yılında başlayan bu hak arama mücadelesinin ilk adımları şöyle anlatılıyordu: "Arkadaşıma Dokunma kampanyası devam ederken, toplantılarımızdan birine Nadire Mater gözyaşları içinde geldi. Hasan Ocak'ın işkence edilmiş cesedi bulunmuş ve ailesi basın toplantısı düzenlemişti.

"Hasan kaybolduğunda Ocak ailesi o güne kadar görülmemiş kararlılıkla, cesaretle, gözü karalıklı kör gözlerin bile gördüğü bir mücadele yürütmüştü. Tüm aile bireyleri, bir anne kaplan gibi saldırmıştı sistemin göbeğine.

"Hasan'ın babası, basın toplantısını 'oğlumun düğününe hoş geldiniz' diye açmıştı. Nadire, tüm basın toplantısının can dayanmayacak kadar sarsıcı olduğunu, kimsenin gözyaşlarını tutamadığını

devamı 23. sayfada...

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

[yenidemokrasi1](#)

[ydemokrasi11](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

[yenidemokrasi](#)

[yenidemokrasi34.net](#)

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20